

Sayı 1

2022

ELAZIĞ BELEDİYESİ EDEBİYAT ATÖLYESİ dergisi

— BAHAR DÖNEMİ —

Şol gökleri kaldıranın
Donatarak dolduranın
“Ol” deyince olduranın
Doksan dokuz adı ile
N. Y. Gençosmanoğlu

Sevgili Dostlar,

Bizler bu şehri imar ederken, insanımızı da ihya etme düsturuyla yola çıktık. Biliyoruz ki ihmal edilen nesil, yitirilmiş gelecek demektir. Bu şehre hizmet sadece yollar, parklar, meydanlar inşa etmekten çok daha öte bir vazife aşkıdır. Bu şehre fiziki çalışmalarla modern bir kimlik kazandırırken, sosyal belediyecilikle gönüllere dokunuyor, kültürel ve sanatsal çalışmalarla da çocuklarımızın, gençlerimizin yaşamlarına dokunuyor, onların ufuklarına yepyeni pencereler açmaya gayret ediyoruz.

Elazığ Belediyesi Edebiyat Atölyesi, bu anlamda atılmış çok güçlü ve anlamlı bir adımdır. Yüzyıllar boyu kültürel ve sanatsal birikimiyle bölgesine ışık saçmış Harput'un varisi Elazığ'ımızda başlattığımız kıymetli bir kültür-sanat yolculuğudur. Sahip olduğumuz güçlü birikimi geleceğe taşımak adına atılmış güzel bir adımdır. İnsanın gelişimine ve değişimine değer katan bu yolculukta yer alan kalemlemlerle çıkılan bu yolculuğun, üreten bireylerle şehrimizin kültürel ve sanatsal gelişimine değer katacağına inancım tamdır.

Elazığ Belediyesi Edebiyat Atölyesinde birbirinden kıymetli üstatlarımız Nazım Payam, Taner Namlı, İrfan Ok ve Kemal Batmaz öncülüğünde nice kıymetli yetenekler keşfedilecektir. Şehrimizde başlattığımız bu anlamlı kültür-sanat heyecanına ortak olan ve bundan sonraki süreçte bu heyecanı bizlerle paylaşacak olan herkesi canı gönülden kutluyorum.

Hayatımızın dört bir yanını saran dijital enformasyonun oluşturduğu sessizliğe inat, bugünümüz ve yarınlarımız adına, umutlarımız ve hayallerimiz adına söylenecek nice güzel sözcüklerle yolculuğumuzun devam etmesi temennisiyle...

ŞAHİN
ŞERİFOĞULLARI
— ELAZIĞ BELEDİYE BAŞKANI —

Elazığ Belediyesi Adına Sahibi
Belediye Başkanı
Şahin Şerifoğulları

Yazı İşleri Müdürü
Belediye Başkan Yardımcısı
Nazif Bilginoğlu

Yayın Yönetmeni
Elazığ Belediyesi Kültür Müdürü
Mustafa Aksu

Editör
Nazım Payam

Düzeltilen
Kemal Batmaz

Dizgi ve Tasarım
Yusuf Öztürk

Yayın Kurulu
Taner Namılı
Ela Çavdar
Esma Kan Uruk
Gıyasettin Dağ
Giray Yılmaz
Osman Cem Karahüseyinoğlu
Suel Pala
Şeyda Kazez
Taha Tayyib Karaaslan

İÇİNDEKİLER

4 Nazım Payam
Edebiyat Atölyesi	26 Selçuk Baysal
Ben Senliyim	42 Aygün Aytekin
Mutluluk
5 Şeyda Kazez
Geceye Çarpan	28 Bedri Işıldak
Uyanmaz Mısın?	43 Cihan Aydın
Kar
6 Emrah Burak Karakış
Haydar	29 Meltem Çapar
Ah Çocuk	44 Yusuf Ataş
Gaflet
7 Giray Yılmaz
Hükümsüzdür	30 Volkan Bakır
Simit Kuyruğunda	45 Ahmet Ayıkpehlivan
Sevgi
9 Taha Tayyib Karaaslan
Sevdim	31 Tuba Coştu
Hasret	46 Yusuf Öztürk
Zan ve İdrak
11 Nagihan Elif Akgül
"Sokaktaki Kız"a	32 Suel Pala
Kitaplara Eğilen Başlar	47 Oya Orhan
Anguzu Baba
12 Nihat Karakaya
Çok Şey İstemiyorum	33 Çağla Süt
Kitap Hayatı Açan Anahtardır	49 Nazım Payam
Diyalektik Gazel
13 Esma Kan Uruk
Yolculuk	35 Arda Demirtaş
Etki ve Etkilenmek	53 Öneri ve Eleştiriler
19 Elif Uz
İnsan Kalabilmek
İnandıklarımız
Gerçek Sandıklarımız	36 İbrahim Karaman
Bir Yazı Okumalı	59 Afiş
20 Salime Keklik
Yaşayan mı Giden mi?	37 Kübra Fırat
Mustafa ve Küçük Kız	60 Galerî
21 Zeynep Karatepe
İki Kız KARdeş	39 Ayşe Demirbağ
Yazıyor...	70 Bizim Akif Tiyatro
Oyunu
23 İbrahim Akbulut
Kod Adı:Beyaz	40 Melih Arda Demirtaş
Yalın Ayak Hayaller	74 Abbas Bakır'ı Anma
Programı
24 Mehmet Emin Tektaş
Sinne	41 Beyza Demirelli
Hüzünlü Bir Bahr	

Edebiyat Atölyesi

Nazım PAYAM

Elazığ Belediyesi Edebiyat Atölyesi çalışmalarına 2020 Ocak ayının son cumartesi başla-
tacaktır. Öyle karar vermiştik. 24 Ocak'ta deprem oldu.

Daha önceleri defalarca toplantılar yapmış, katılımcıların yaş grubunu, eğitim düzeyi-
ni, edebî tür tercihlerini gözden geçirmiş, kurs programını hazırlamıştık. Eğer ilgide süreklilik
olursa atölye çalışmalarını ilkbahar, yaz, güz ve kış dönemlerine ayırmış; her dönem sonu şiir
dinletisi düzenlemeyi, katılım belgesi vermeyi ve e-dergi yayımlamayı karara bağlamıştık.

En önemlisi de amacı detaylandırmıştık.

Çözümleyici düşünmeye ya da hayalde canlandırmaya kalem yeteneğiyle bir kapı arala-
mak niyetindeydik. Deneyim, disiplin ve yazma teknikleriyle hâlihazır yeteneği işlek hâle
getirmeyi arzuluyorduk. Sosyal çerçevesini, üretme cesaretini güçlendirmek ve duygu kaza-
nımlarının bir metne dönüşmesine yardımcı olmak şeklinde belirlemiştik. Dahası atölye sü-
resince katılımcıların yazdıklarını tartışacaktık.

Bütün bunları ancak 2022 yılında uygulamaya koyduk.

Edebiyat atölyemizde Nazım Payam ile şiir-deneme, Taner Namlı ile hikâye, İrfan Ok ile
roman türlerine yoğunlaştık. Zaten duyurumuzu bu türler üzerinde yapmıştık. Ve noktala-
ma, imla kurallarına uyum Kemal Batmaz eşliğinde olacaktı.

Şiirde, dikkatleri şairlerin ses ve biçim algısına, “ben” ve “biz” eğilimine çektik. Örneklerle
imge ve sembollerin mısra da kullanımına değindik. Şiiri merkeze alarak edebiyat tarihimizi
özetledik ve çağdaş şiir akım ve gruplarını tanıttık. Katılımcıların kendilerini hem anlamasına
hem de yorumlamasına yöneldik.

Hikâye ve roman türlerinde ise eser üretme metotları konusunda bilgiler aktardık. Ardın-
dan, anlatım özelliklerini kavramaya uygun bir zemin hazırladık. Bu edebî türlerin tarihten,
tarihî birikimden yararlanmasi ile zaman, mekân, eşya, manzara ve insan bütünlüğünün öne-
mine değindik. Yetkin örneklerle tip ve karakterin genel hatlarını çizdik.

Yazar adayları ile yollarımız bundan sonra da ayrılmayacaktır. Çeşitli vesilelerle bir araya
gelecek, genç kardeşlerimizi edebiyat dergileriyle tanıştıracak, kültür sanat heyecanımızı bü-
yüteceğiz. Kısımte ilerde onların ürünlerini okuyup okutacak, sayımızı çoğaltacağız.

Yine, bundan böyle Edebiyat Atölyesi dönemlerinde Elazığ Belediyesince edebiyatçıları-
mıza hizmet ettikleri edebî tür dolayısıyla onurluklar takdim edilecek.

Kursumuzun faaliyete geçmesinde heyecanımızı paylaşan, direktifleriyle desteklerini esir-
gemeyen Belediye Başkanımız Sayın Şahin Şerifoğulları'na,

Sorunların çözümü için sesimize kulak kabartan Belediye Başkan Yardımcımız Sayın Nazif
Bilginöğlu'na,

Çalışmalarımızın takipçisi Belediye Kültür Müdürümüz Sayın Mustafa Aksu'ya

Ve yol arkadaşımız Osman Cem Karahüseyinoğlu'na Edebiyat Atölyesi katılımcıları adına
teşekkürler.■

Şeyda KAZEZ

GECEYE ÇARPAN

İnsan alıştığı yarayı bile arar
Dedim
Ve tekrarla
Yokladım
Eksik yok o rüzgardan

Karşılaşmadan bugün
Hem insandım hem şair

Bıçağın ucunda ölüm
Bıçağın ucu yaşam
Gece, dünyanın yarısı

İnsan alıştığı çölü bile arar
Durup insanı dinelten ağı
Bizi o yabancıya iten
Köklerimizden

Güneşin donduran huysuzluğu
Bir yerden bir yere götürmeyen bizi
Her perşembe başkası oluyorum burada

Zaman sonra
Seslenmenin kusurunu kapatan ormanda
Günü başışladım!

Emrah Burak KARAKIŞ

HAYDAR

Bu rüzgâr yağmur getirir.
Toprağa bakıyorum, ağzı salyalanmış bekliyor.
Yılanları deliklere iten bu karartı...
Bu havayı dut ağaçları sevmiyor.
Yağmur kedileri gözünden vuracak, biliyorum.

Oysa dedem güneşi buluyor sakallarında.
Onu göğse itiyor.

Bize anlat, gece nasıl döndü kuşlar.
Nasıl bağlanır ağzı kuşların ve hicre zorlanır.
Vehme takılan gözleri geçmişimin...
Unutacak bir yüzü yok, bir yüzü yok ellerimin.

Bu çağrı bir kadının çağrısıdır,
Savururken zahiresini rüzgâra.
Ey aşkını sunarken mezarını yalvartan bekleyiş!
Ben korkutmadım, yanarak giriyordu yengeçler suya.

Giray YILMAZ

HÜKÜMSÜZDÜR

insan en ilk sesinden unutulur
ve başlar hatıranın çaresizliği

şimdi sussam
ikrardan sayacak toprak küskünlüğümü
şimdi hangi kapıyı çalsam
bir başka pencerede kalacak tükenmez endişem.
çağı yaşıyor haklı kimsesizliğimin
sevinç ve suç
bunlar bana ait değil
ikinci kerahetine kaldıysam dünyanın
durmuşsam epeydir bitmiş bir vaktin seyrine
yenisi makbul değildir bizim buralarda zamanın
ve makûl değildir geçmek için hiç bir köprü
tıkabasa çalı-çırpı doluyken ceplerim.
bildim
bir çırpıda yanmak benim işim değil
gidemediysem
gidememek yürümeyi bilmediğimden değil
biraz daha gidemesem kötürüm sayılacak dizlerim.
bildiysem
ancak
eşyanın müstear adını
ve bildim konuşmayı derdimi susacak kadar
yürümeyi bildim
çalınacak kapıyı bildim.
gidilecek yeri
ve bir kapı nasıl çalınır bilmiyorum Allahım.
şiiir belki de vazgeçmektir

kayıtsız çarpıyorken köhne düşler
insan yüreğinin tam orta yerine.
çağı yaşıyor sessiz tükenişimin
soluklanmak artık
gerilmeyen bu göğüse hak değil.
madem ki
mübarek türkölere söz verdik diyesir sevdalanmamız
madem ki karanlık
meşrepsiz evrende yalnız bilmesin diye kaderini
avucu henüz terlemiş yeniyetme dilenci ümidiyle
çıkamaz şehir köşelerine seğirtiyorsam
şiiir vazgeçmektir.
gün, parmak izlerini nasıl topluyorsa eşya üzerinden
bir adamın yakasına nasıl yapışıyor bir isim
çağı yaşıyor nihayet vazgeçişimin

hevessizdim
soluk bir ateşin beni nedametimden ağırlamasına
yorgundum erilmiş bir muradın kerevetine tırmanmak için
henüz ödümü koparmazdı bu hengâmeden sağ çıkma korkusu
buraya kadar gelmeden vakit
hani eskidendi
hani kalabalık henüz icat edilmemişken
kalakalırdım nerde görsem bir bayram yeri
bilmezdim
ayaz neden uzakların efendisi değildir
ve neden bir şehrin sokakları o şehrin kendisi değildir.
şimdi terk ettiğim yaşlar geliyor aklıma
çağı yaşıyor ölgün heveslerimin
Allahım!
bu yaşadığım hayattan ikimizde memnun değiliz biliyorsun
bu kadar bilmeye nasıl dayanıyorsun?

bakışlarım en son nerede görüldüyse
eski bir sesi orada ararken buluyorum artık kendimi
bilmem şimdi hangi yalvaç arzuhalci olur bana
kim bilir bir tenin apansız yokluk ihtimali
şimdi hangi körpe kaygılara umacıdır

ey işitiyorsan şimdi, gayrı işitemediğim eski dost!
...
sesini duyunca kendilerinden utandı hükümsüz rüyalar
bahtiyar uyandılar her biri bu sabah.

Taha Tayyib KARAASLAN

SEVDİM

Soğuklar geldi şehrim
Sanki bunca ayrılık yetmezmiş gibi
Üşüten dertler mi
Yoksa yarım kalmış emanet gülmeler mi?

Kaldırımsız sokakların kabansız çocukları
Alacaklıyken şehrin efendilerinden
Nasıl olur da gidilir üzerinden
Çöplerde dahi ekmek bulunmazken 1 nefes

Ben seni sarayda değil duada
Baharda değil ocakta
Serinde değil ayazda
Ben seni
Vatandaş değil mülteci sevdim

Mülteci sevdim evet,
Budur sebep kaçması aklımın başımdan
Bir köşe bulurum elbet,
Paltosuz geçerken gecekondular yanından

Ben seni parada değil yuvada
Birikimde değil devrimde
Bekada değil ülküde
Ben seni
Camide değil tekkede sevdim

Duyanlar ayıplasın görenler kınasın
Varsın tarih bizi de hain yazsın
Gün gelir dağlarda bizim olursa bir gün
Hercai menekşelerden bir düğün
Gelineklerle türküler sürer
Kırk gece kırk gün

Varsın saraylar, saltanatlar ve tahtlar
Olsun hepsi sizin ve sizin gibilerin
Elinizi çekin
Yakasından düşün
Sevdiğine sevdiğini söyleyemeyenlerin

Ortadoğu, çöller, kuraklık, yokluk
Hepsi bu cennet vatanın unutulmuş köşesi
Aşıklar ve devrimler yazar
Unutulmaz şiirler, türküler silsilesi

Ben seni batının iyi ve güzel yanları gibi değil
Doğunun gözyaşı
Doğunun çilesi
Doğunun hüznü ve sabrı gibi sevdim.

Bu yüzdendir artık sesim kesildi sözümden
Harflerle gece seferi yazılmış padişah fermanı sürgünümünden.
Azınlığım velhasıl itilmiş, kakılmış
Burnum akıyor lakin değil üşüdüğümünden
Bir mendilim dahi yok ki gönülden vereninden
Yetimim, öküzüme kimi zaman sahipsiz ve yurtsuz
Çok gördüler bana dünyayı
Yaşamak
Yaşamak
Yaşamak
Kimsesiz diyarlara kaldı.

“SOKAKTAKİ KIZ”A

Aynalar anlatamaz benim gibi,
Seni, senin o hâllerini...
Gözlerinin, göz kapaklarının içinde kaybolduğunu,
Çocuk yaşıta bir kalbinin olduğunu
Aynalar bilemez benim gibi.
Aynalar sarılamaz
O alev alev yanan sesine,
Eşlik edemezler elleriyle söylediğin şarkılara.
Aynalar dokunamaz gözlerinden akan yağmurlara.
Dahası, göremezler
Yüreğindeki gökyüzünü, oraya ait çocuğun yüzünü
Ve duymaz aynalar, orada uçuşan kuşları...

NAGİHAN ELİF AKGÜL

ÇOK ŞEY İSTEMİYORUM

Yine olmadı
Değer dedim
Yine değmedi...
Ne değdi dersin
Yalnızlık değdi
Yoksulluk
Ve biraz da gözün değdi...
Çok sesli şarkılardan geldim
Yorgunluk var üzerimde biraz
Huyum suyum sana emanet
Çok şey istemiyorum
Gidersen işaret et...
Belki dağılırım yüzünün saydamlığında
Üşüyen ellerimi gezdirip saçlarının kokusunda
Seni hatırlarım her dağıldığımda...
Çaresizliğin rengini sordum kendime
Koyu beyazdı kör gözüme
Her hücrem şahit idi yenilgime
Al bir zafer daha ekle
Geriye kalan kimliğime...

NİHAT KARAKAYA

Yolculuk

Esma KAN URUK

Okulların tatil olup karnelerin verildiği o son cuma akşamı evimizde hararetili bir tartışma başladı. Acilen annemin yol hazırlığı yapmasını isteyen babam ve bu isteğin mümkün olmadığını söyleyen annem arasında başlayan bir tartışma... En sonunda annemin itirazlarına rağmen bu tartışmayı kazanan hep babam olurdu. Biz çocukları ise bütün bu olan bitenden çok daha tatlı bir heyecan sarardı. Kilometrelerce yolların bıkkınlık veren seyahat saatlerinden sonra nihayet memleketimizin köy otobüsüne binmek hepimize derin bir nefes aldırırdı. O hep bildiğimiz amcalar, teyzeler yol boyu o hep bildiğimizi türküler. Ne güzeldi bildiklerimize yakın olmak...

Çocukken köyün tepesinden aşağı inmeden sesini ta uzaktan duyduğumuz, duyunca da sevinçten “Efo geldi, Efo geldi!” bağırışlarımızı yarıştırdığımız o otobüse şimdi biz binmiştik. Gerçekte adı neydi hiç merak etmedim ama boyundan göğse kadar açık bıraktığı ütülü yarım kollu gömlekli, tok sesli, pala bıyıklı, tüm köyün öğle üç buçuğa doğru dört gözle beklediği otobüsün şoförüydü Efo. Yaptığı işi, kutsal bir görev gibi kabul edip yıllarca gecenin üçünde aldığı yolcularını, güneşin doğuşuyla yakın şehre bırakmayı kendine şiar edinmiş, direksiyona anasına sarılır gibi sarılan, yol boyu Seyfi Doğanay şarkılarıyla sigara tüttüren, yolcularının küçükten büyüğe hatırlarını soran Efo... Efo’nun köye gelişi demek, bizim gibi gurbette kalanların köye gelişi demektir. Efo’nun gelişi demek çoğu kere şehir ekmeğinin mis kokusu, çocukların geceden şehre yolculadıkları babalarına sipariş ettiği şekerleme, balon ve oyuncakların hayali demektir.

Başımı dayadığım otobüs camından dağlara, taşlara, binbir emek ve ümitle ekilmiş tarlalara, dağların maviye uzandığı kahverengi topraklara serilmiş yollarına bakıyorum. Ve içimde benimle büyüyen yıllara...

Çocukken beni en çok heyecandıran şey, otobüsümüzün taşlı yoldan sallana sallana gidişinden sonra tırmandığı o tepeden kendini baş aşağı bırakmasıydı. Heyecanımı bastırmayıp, koltuktan ayağa kalkıp şahit olduğum; dağların dört bir yandan çevirdiği, ortada bir düzlüğe yayılmış, on hanelik o tekdüze köy hâli bence dünyanın en güzel manzarasıydı.

Köye ilk kim girerse girsin onu, köyün girişinde bir tepeye nazır, havadar, diğer evlerden uzak bir ev olan dedemlerin evi karşılardı. Dedem taş ustasıydı, ustalığını ispat edercesine iki katlı taş ve kerpiçten yaptığı, balkondan ahşap merdiven ile bir dama oradan ahıra ve uzun bir avluya inen akasya ağaçlarının gölgelendirdiği o eve hayran olmamak imkânsızdı.

Dedemin yatsı namazı sonrası “Haydee uyku vakti!” deyip zorla yatırdığı, şafak sökünde uykunun en tatlı anında yine zorla kaldırdığı, üşümenin tatlı bir sıcaklıkla gezindiği huzurlu sabahların olduğu ev... Bu huzurlu sabahlar dışında tüm vakitler, safarideki vahşi doğanın

hayat koşulları gibi zahmetli geçirdi. Özellikle amcalarımızın gelmesi ile yatacak yerin kalmadığı zamanlarda kapı eşiklerine bile serilen yer minderlerine şükredilirdi. Bizle beraber altı erkek evlada ve torunlara açılan köy evi, dedem ve nenemin sükûnetine alışkın olmasının huzurlu saatlerini arar olurdu. Sofradan yarı aç kalkılan, bizlere mücadeleyi, emeği, sabrı öğreten zamanlara; yoğurt kaymağını ilk uyanan çocuğun yemeğe koştugu tatlı yarışımız, sepet altından kaymaklı tereyağlı ekmekler aşırışımız da eklendi. Tüm bu yaramazlıklar başımızı derde sokup büyüklerin okkalı azarlarına sebep olsa da her şey sacda yeni pişmiş mis kokulu sıcak ekmek üzerine çökelekli tereyağının tadı kadar güzeldi...

Evin tek çocuğu olarak büyümüş dedemi hiç şaka yaparken görmedim. Adı Süleyman'dı. Tüm vaktini işe, o iş bitince başka bir işe veren koca çınarın, çalışmaktan beli bükülmüş sırtındaki kamburuna dayanarak yaslandığı divanda, tütün saran nasırlı ve yaralı ellerini, kalın parmaklarının itina ve sükûnetle sardığı tütününü içine çekerken kıstıkça küçülen masmavi gözlerinin uzaklara bakışını izlerdim. Çalışkan ve tez canlı oluşumu neneme benzettiğinden arada bana gülümser ve başımı okşardı. Sakallarının sertliğinden olsa gerek o taktığım ismi benden sonra kırk yıllık oğulları ve diğer torunları da benimseyecek ve nihayetinde tüm köyün de bildiği "Gıllı Dede" olacaktı. Çocuk aklımla koskoca adama o kadar övünülecek vasfı varken sırf sakallarının sertliğinden dolayı kıllı (gıllı) deyişimi kabullenen o zamanların hoşgörüsünü şimdilerde tebessüm ederek hatırlıyorum. Yıllar sonra ben yıllara karışıp yaş aldığımda o ise neredeyse bir asırlık ömrüne yaklaştığında vefat ederken aklımda onun hiç vazgeçemediği tütünü, gözlerini daha da kısararak okuyup adeta mest olduğu İmam Gazali'nin İhyâ'u Ulmü'id-Din'i ve kamburuna yaslanıp bacak bacak üstüne atıp "Ciğerim yanıyor, sarı kola yok mu?" deyişi kalacak. Bir kış günü toprağın buzdan ve dondan kazınmamaya inat ettiği, soğuktan araba kapılarının kilitlendiği bir vakitte bu dünyadan göçüp gitti. Onun dünyadan göçmesinden yıllar evvel, çocukluğuma rengârenk balonlarla mavi gökyüzüne uçmuş hissi veren nenem Güllü vefat etmişti.

Babasız ve kimsesiz henüz on üçünde, düğün gecesi ilk kez gördüğü adama eş olan esmer yuvarlak çehresine kahverengi ısl ısl gözleriyle kestane saçlı, orta boylu, küçük elli, ince bilekli, boy boy oğlanlara ana olan Güllü. Pirinç karyolasının yüksek yün döşeginde boy-nuna sarılıp yanında uyuduğum benim en iyi arkadaşım Güllü. Evdeki kavgacı evlatların ve birbirinden hazzetmeyen asık suratlı, sivri dilli gelinlerinden yüzünü çevirmiş, beni ve kendisini bir kuru ekmek ve ayranla yabana atan Güllü. Ne çok şeyi sevdirdi bana! İnekler bol süt yapsın diye tarlalarda ot toplamayı... Koyunu ve keçiyi türkü söyleyerek sağmayı... Sabah gün ağarmadan o seher vakti köyün sürüsünü uğurlamayı... Kedileri, atları... Peşi sıra yavru civcivleri gezdiren tavukları... Köpekler aç diye onlara ekmek pişirmeyi... Misafire ikram etmeyi... Eşeğe binip uzak köylere gidip arkadaşı yâd etmeyi... Yol boyunca kafamdan uydurduğum türkülere el çırpmayı... Ne çok şey sevdirdi bana ne çok... Bir şeyi daha sevdirdi bize, baktıkça hüznü verecek olanı tersine çevirmeyi... Nenemin babası ki anlattığına göre heybetli baba yiğit biriymiş ailesine kol kanat geren adamı o çok sevdiği atı tepmiş sonra bir hafta hastalık, yatak... Sonrası genç yaşta bir kara toprak! Yine de vazgeçmedi atlardan. Dedemlerin evinde ev ahalisinden sayılan bir kurşuni renk at vardı. Biz çocuklar evciliğimizi onun ayakaltına sererken o at keyifle kuyruğunu sallardı. Ben hep atlara hayrandım, delice koşan, gözleri yüreğimi okur gibi bakan atlara... Eğer nenem deseydi babamı at tepti oyun kurmak için o kadar yer varken güzel gelir miydi o atın dibi. Hayal kurmayı da sevdirdi en güzel masalda gezinmek gibi "Kızım büyüyecek, öğretmen olacak, okuldan geldiğinde içeri girdiğinde beni bulacak." Üniversiteyi kazandığımda bana "Okulu bitirince öğretmen mi olacaksın kızım?" demişti. Verdiğim o "Evet!" cevabı ile kahverengi gözlerindeki nemi, sesindeki titreyişi ve bana sarılışı. Yıllar sonra, öğretmen olmamın sevincine onun ömrünün yetmeyip yanıma gelemeyişinin burukluğu da eklendi.

Köy kadınlarının gündelik yaşamında en üst sırayı; çökeleğin en iyi postunu kim kurdu, kim evini daha iyi temizleyip biçki dikiş hamaratlığını gösterdi, kim gelinine en iyi kayın valide oldu gibi kadınlar arası maharetlerin kıyası meşgul etse de bu tür sohbetlerin pek sarmadığını tahmin ettiğim nenemi bazı günler dostu Fatma teyze ile dut ağacının altına kurdukları salıncakta birbirlerini sallayıp çocuklar gibi eğlenirken görürdüm. Namıdiğer Güllü bacı ile Fatma bacı... Bu ikisi köydeki tüm kadınların aslında o salıncakta sallanmak istemeye can attığını bilmesine rağmen arkalarından konuştukları tüm hor görme ve alaylarına kulak tıkardı. Yaşıtlarının kınayıcı gözlerini köyün genç kızlarının hayran bakışları örterdi. Kızlar işlerini bitirir bitirmez dut ağaçlarına kaçır, şarkılı türkölü el çırpmalı bir neşeyle bu iki kadının keyfine ortak olurdu. Kim kime sevdalanmış, kimin bir gönöl yarası var, elbet bunu Güllü ile Fatma bilir. Kızlara yoldaş olan bu ikili muhabbetin iltifata tabi olduğunu sezmiş olsa gerek kızlara şekerim, canım, gülüm diye seslenirdi.

Genç yaşında dul kalan, yoksulluktan bin türlü terbiye alan Fatma bacının bol kakkahalı salıncak keyfinin yanı sıra köy gibi yerde o bembeyaz tülbentleri nasıl koruduğu, sabunla dişlerini nasıl parlattığı dedikodusu konuşulurdu. Oysa tüm bu konuşmaların ötesinde içindeki hüznüleri, hâlâ on üç yaşında kalan çocuk ruhlarına emanet etmiş iki kadın vardı. Bu dostlukta ilk oyunbazlığı Fatma bacı yaptı, ansızın öldü. Ölümü bir son bahar zamanıydı. Sanırım o günden sonra nenem Güllü, büyüdüğünü anladı. Dutların o bahar yeşeren dallarına bir daha da salıncak kurmadı. Güllü, o umursamaz neşesine dedemin bir kez bile sevda gözüyle değdirmemiş yüzünü gizlemişti. Belki sevmişti dedem onu ama hiç dememişti. Oğulları da şefkati esirgemiş ona hiç teşekkür edilmemişti. İyi ki varsın sen de anam diye başa taç yapılmamıştı. Dili uzun gelinler olmasa oğulları da sevmişti, sevdilerse korktuklarından onlar da sezdirmemişti... Varsa bildiği bir sevmek, o da bahtı kara kızından gelmişti. Nenemin altı oğlu dışında bir tek kızı vardı; onu da doya doya görememenin hasretiyle gizli bir yara, dilsiz bir acı çekerdi. Sırrı kaderden mi bilinmez o da mutlu olamayacaktı. Abilerinin hoyrat bakışları ve merhametsiz tavırları yüzünden kendine vurulan yarım akıllı damgasıyla babası tarafından kendinden yaşça büyük dul adama gelin olması kararı verilen ve annesinin hiçbir sözünün geçmediği o çatı altında günden güne ufalanan küçülen bir böcek gibi görülen hayattaki tek halam, adı Selvi. Bitmeyen köy işleri, evdeki yetişkin ağabeylerinin istekleri canından bezdirmişti onu. Köydeki diğer kızların hayalleri, çeyizlerine koyacak rengârenk oyları ve babalarından duyma övgüleri vardı. Oysa onun köyün içine girip bir genç kızla hasbihal edecek mecali yoktu. Bir körpeçik kızı kelimadan aciz bırakacak mecalin tek sebebi sevgisizlikti bunu abileri dışında herkes biliyordu...

Tüm civarın tek değirmencisi olan dedemler için buğday öğütme mevsimi en yoğun zamanlardı. Amcalarının nöbetleşe sabahlara dek un öğütmesi ve ununu bekleyen müşterilerin konaklama ve diğer ihtiyaçlarının giderilmesi sürecinde ev ahalisi çokça yorulur ve sonrasında da tüm kış oradan gelen gelirle geçinilirdi. İşte o vakitlerin birinde tanımıştı Selvi, kocasını. O çekingen kıza gözlerinin elasının güzel olduğunu söyleyen, ağır yükleri kaldırırken koşup Selvi'ye yardım eli uzatan ilk kişiydi o. Köydeki hiçbir babanın kızını vermek istemeyeceği iki ayıbı vardı bu delikanlının. Biri çok yoksul oluşu, diğeri Selvi'nin ailesinden ayrı bir mezhepte oluşu. Ve bir gece herkes uykudayken ve ana gizlice gözyaşı dökerken, kız sevdiğine kaçarken bir sabah utancıyla uyandı baba. Hiç affetmedi yok saydı kızını, iğreti gibi sığdırdığı evden adını silmek ona hiç zor gelmedi. Babalar gibi değildir analar. Onlar yok sayamaz evlatlarını. Dedem başka köylere gittiğinde gizli gizli gelişini görürdüm halamın. Uzun uzun sarılışları, nenemin onun saçlarından öpüşü ve tepenin ardına kadar uğurlayışı. Ve en son cebine para sokuşturmasını izlerdim. Sonra nenem dönüp bana "Kızım, kimseye hiçbir şey deme duyarlırsa kızarlar bana." Hiç söylemedim kimseye, sır gibi sakladım çocuk kalbimde. Kızının gidişinin ardından dertli türküler söyleyen neneme sarıldım sadece! Bu yarım buluş-

malar nenem dünyadan göçünceye dek sürdü, sonra oğlanlar vicdana geldi baba affet dediye de dedem Nuh dedi peygamber demedi. Anladık ki Gıllı Dede'm inatçı keçinin tekiydi. Yıllar geçti halam Selvi bu sürede ara ara abilerine gelirdi. Allah şahit, sağ olsun annem halama çok merhamet ederdi; babam geçmişi "Kızım o zamanlar küçüktük, bilmezdik." diyerek geçen zamanın keşkesini bu şekil telafi ederdi. Ben evlenip bir yola girince halama pek denk gelemedim, nenemin aksine çok konuşkan değildi; anneme sorarsan bu çok iyi hâliydi. Özetle pek bağımız olmadı kader bu ya o da öldü ansızın. Dedeme "Başın sağ olsun dede!" dedim, hiç bozmadı istifini "Bana ne ki o benim evladım değil ki..." Şaşırdım kaldım, dedim ya babalar analar gibi değildir. Sonra sordum kendime ben ne duygudayım koca bir hiç. Zoruma gitti bu arsızlığım, halamın taziyesine gittim, sesli Kur'an okudum. Vakit ikindi. Namaz kılayım diye elimde bir seccade, vardım boş bir odaya, duvarda bir resim, halamın resmi. Çerçeve de gülen kadının o an fark ettim neneme benzediğini. Secdeye eğilirken gözüm halıya ilişti, resimdeki kadının ak saçının bir teli! İşte o an tutamadım kendimi, ağladım ağladım... Ne aciz dünya ne zalim! Bir babayı bir evlada küs eden! Sahi değer miydi?..

Köyün içi apayrı bir kentti benim gözümde. Bitişik düzende sıralanan evlerin damından neredeyse bir uçtan bir ucuna gidilebilirdi. O dar sokakta zincire bağlı kafası dört adam kafası boyutunda iri başlı, iri gövdeli adeta sivri uçlu hançerleri diş diye yaratanın ağzına koyduğu o tasmalı köpek olmasa korkmadan geçebilirdim o dar sokağı. Ama geçemedim. O tatlı ufacık canımı bu azgın köpeğe yem edecek niyetim olmadığından başka bir sokağa sapıp adeta labirentmiş hissi ile bulmaca çözmeye çalıştığım Faye teyzelerin evine giderdim. Ufacık boylu, boyu kadar şalvarını şişkin göbeğine çeken, kırmızı yanaklarına kömür siyahı sık saçları değen kalın kaşlı yuvarlak siyah gözlü ve dudağının üstünde bıyıkları olan sürekli yağ yaparken, yayık yayarken hiç şikâyet etmeden işlerine koşturan, "Senin niye bıyıkların var? Ama sen kadınsın..." soruma her defasında gülümseyerek "Beni de Allah böyle yaratmış." diyen Faye teyzelere. Evin mutfağında ekmek yapılan ocağın sağına soluna savrulan küller, çalı çırpı parçaları ve yakacak için tezekler, kap kacağın dizildiği terek denilen dolaplar ve kocaman yuvarlak hasır bir sepet yere kapanmış, altında ise nenemlerin evinde biz çocukların uğruna savaştığı kaymaklar. Bu mutfağa her girişimde yüzüme çarpan çökelek ve yağın, odunun külüne ait kokular ve kulağımda çınlayan karasineklerin vızıltıları zihnimde unutamadığım bir tablo gibi. Faye teyzenin Güllü neneden bir farkı vardı, sevilmesi... Eşinin şükranla, evlatlarının hürmetle baktığı bu yağ kokan kadının bir de benim gönlümde çocuk kalbimi incitmeyen her seferinde o kapıyı çalsam da beni güler yüzle karşılayan yüzü vardı. Faye teyzenim nenem... Yıllar sonra o ellili yaşlarında beyin kanaması geçirip vefat ettiğinde, nice gösterişli şık salon ve odalarda bulamadığım huzuru, Faye teyzenin dağınık ve küf kokulu labirent odalarında bulduğumu hatırlayacaktım.,

O köy zamanlarımdan en huzursuz anı; tasmalı köpeğin korkunç hırlaması kadar biz çocukların görünce kaçtığı Apo Hasan'dı. İri yarı cüssesine geniş bir şalvar giyip iyice heybet katan kıpkırmızı suratına Erol Taş gülüşü konduran, konuştuğu vakit sesinin göklere ulaştığını hayal ettiğim Hasan amca. Kedinin fareyi yakalaması gibi ensemizden tutup evlerin en yüksek damından biz çocukları aşağı sarkıtıp kakhahalar ile gülüp, bizim yalvarışlarımızdan zevk alan Hasan amcanın dünyanın en korkunç insanı olduğunu düşünürdüm. O bizi korkuturken oracıkta bu olayı izleyen büyüklerin, güya aklı başında saydıklarımızın, keyifli gülüşlerine de çok bozulurdum. Annemden öğrendim ki çocukken onlara da böyle yaparmış, aslında yufka gibi yüreği varmış. O zamanlar öğrendim ki sevginin çokça dili varmış; kimi acıtarak kimi de yaraları sararak severmiş ve bir de sevginin dilinde niyet varmış. Yaşlandıkça kırmızı yanaklarını kapatan beyaz sakalları ile çok sevimli bir dede olmuştu. Hasan amcanın vefatını duyduğumda içimde onlarca şey uçmuştu.

Hocanın evi diye bilinen bu eve de yazları misafir gelirdi. Sekiz yaşımın o kendimi çok büyük ve önemli hissettiğim zamanlarımın ilham kaynağı olan hocanın torunu Ali Osman abi de birkaç haftalığına köye gelmişti. İstanbul'dan gelen bembeyaz uzun kollu gömleğinin altına kumaş pantolon giyen ve hep evin kapısının önünde bir sandalyede oturup kitap okuyan yirmili yaşlarındaki bu genç, açık teni kumral saçları ve yuvarlak gözlükleri ile köydeki gençlerin hiçbirine benzemiyordu. Yanında geçerken bana bakıp gülümseyip selam veren adımları soran, ilk kez hayallerimin ne olduğunu merak eden ve bana elinde ki kitabın dizelerini okuyan bu abi, sekiz yaşında ki beni çok özel hissettirmişti. Ve ben bir gün onun kapıda bana kitap okuduğu yaşa gelmişken elim bir kaza sonucu o gül ruhlu insanın vefat haberini duyduğumda, onunla konuşulacak daha nice dizeler satırlar var iken öğrendim ki bazı insanlar zamansızdır. O öldüğünde sadece 27 yaşındaydı. Geriye genç bir dul, iki yaşında bir yetim bırakmıştı. Yine annemden öğrendim ki anası bir taze gelinmiş, adı Emine, bir fukaracık... Dillere ayan olmuş. Emine gelin gebe! Sancı başladığı vakit günler geceler haftayı karşılamış, doğamıyor zavallı. Sesine yürek dayanmaz. Tüm köyün dilinde, doğmadı mı bu gelin? Doğmuş doğmasına da bakmışlar ikiz erkek. Zavalılık bebeleri koklamadan oracıkta can vermiş. Kaynana kara kara düşünmüş elde avuçta yok, darlık açlık çaresizlik. Akşama bir kazan kurulmuş, gözleri açık kalan ölüye suyu dökmüşler. Demiş ki bir kadın iki bebeye kim baksın. Ali Osman'ı bir kundağa sarmışlar sanki kaderi kendileri yazmış gibi onu yaşatmışlar. Anayı yıkarken suyunu toplamışlar, ayağının dibine sağlam diğer bebeği koymuşlar. Ölü yıkanan suyu üzerine saçmışlar. Bebek solmuş soldukça ona ölümü yazmışlar. Sonra babaanneyi teselli etmişler o çok bilir kadınlar. Zaten bu yoklukta ölecekti. Bence ne ettilerse o çok bilir kadınlar etti yoksa Ali Osman bu genç yaşta gitmezdi. Onu sadece yıkan öksüzlük değil! Ahh hiç görmediği ikizi. Canına bedel kurban seçilen, ölüme giden İsmail'i... Ölenler hep aynı yüzü ahirete taşır orda beden ebedi yaş alıp eskimek dünyaya aittir. Şimdi benim yaşım kırk, sen hâlâ yirmi yedi...

Ve şimdi bu yaşımdayım. Ansızın yorulunca anladım büyüdüğümü, ansızın yorulmak acemice yorulmak gibi... Bir sabah uyandım, yorulduğumu anladım. Yolculuk çağırdı beni. Bir ses bir ses... Sen oraya varmalısın. Tepeden aşağı inerken otobüs, çocukluktan kalma aynı heyecanı yaşıyorum. Ben annemin yaşında, annem çocukluğumdaki nenemin yaşında... Bugünlerde, içimde konuşan üç neslime sığınıyorum. Otobüs süzülürken tepeden ben yine kalbimin çarpıntısını duyuyorum. Köyün yıkık terkedilmiş o harap hâli karşılıyor beni. Ve özlediğim evin önünde iniyorum. Nenemsiz, dedemsiz, o kalabalık kurulmuş sofralarsız mevsimin kışını yaşayan eve, aşınayız birbirimize. O küçücük kız çocuğunun hüznü gözlerine bakıyor, bense terkedilmiş boş duvarlara bakıyorum. İkimiz de kaybettik diyorum ikimiz de kaybettik! Sadece "zaman" kazandı. Duvarlarda pencerede çok sevdiğim güllü perdeler, duvardaki gaz yağı lambası, yerdeki minderler, boydan boya uzanan sedirler nerede, nereye göçüp gitti? Neneme sarılıp kucağına sarıldığım pirinç karyola nerede? Bir tek oracıkta bir sandalye kalmış çocukluğumdan. Göz kırıyor bana. Hâlâ ayakta. Bir dili olsa bu sandalyenin "Ey insan o kadar önemseme!" derdi. Üzerine kilitler vurup bayramdan bayrama açtığınız misafir odalarının sandalyesiydim. Oturulmalara kıyılmayan... Üzerinde eğlenen komşu çocuklarına ters bakışlar atıldığım o kıymetli eşya olan ben, şimdi bu evin bir köşesinde ölümü bekliyorum. Her yeni zamanla eskir her güzellik solar her renk canlılığını yitirir. Benim bir dilim olsaydı buradan gelip geçenlere derdim ki "Ey insan, ömrüm çoğunuzdan daha uzunmuş. Eskirim diye beni kullanmaktan çekinen ev sahibimden daha çok yaşadım."

Sandalyenin beni anlayan bir yüreği olsaydı derdim ki ona; mümkün olsaydı mavi göğe sığındığım günlerde yaşardım mesela. En çok ama en çok unuttuğum çocukluğumu severdim. Oturtur çocukluğumu dizimin üstüne saçımı tarar, örük örük sarmalardım. Kucaklar o başını sol yanıma basardım. Kızmaz, kınamaz, küsmez sadece gülsün diye gözlerinin içinden öperdim. Bir de koşardım yalın ayak, yağın yağmura karşı. Mümkün olsaydı çocukluğuma derdim ki “Nasıl olsa geçecek her şey, telaş yapma! Yetiyeceğini sanırken kaybedeceksin. Herkesi memnun edemeyeceksin. Unutulacaksın, unutacaksın. Aksın tüm anlar. Sen otur hele. Uzan toprağa, bak göğe, elini uzat değişiyor mu maviye?”

Ve veda ediyorum köye. Ufak ufak küçülüyor evler. Hoşça kal, diyorum mezardaki dirilere. Hoşça kal, diyorum inatla yıkılmamaya ant içmiş o kerpiç evlere. Ve yine arabanın camına dayıyorum başımı. Yol gidiyor ve içimde dilekler gidiyor, dualar gidiyor. Eşitlik olsaydı diyorum. Hayallerde, yaşamakta ve ölümdede... Eski zamanlar gibi toprağın işlenip, ekinin harmanlanıp ya nasip diye bölüştürüldüğü, sabah şafağıyla hayvanların dağa otlatmaya gidildiği, akşam namazı molası ile gaz yağı lambası ışığında koyunların sağıldığı bakır tepsilere, kaşıkların tak tuklarının yarıştığı bol lezzetli tek çeşitli sofralarda kalsaydık. Bulgurun pilavına erimiş tereyağı kokusunun karıştığı sofralara, soğanın kokusu eşlik etseydi. Ağustos böceğinin sesine yatan uykular örtseydi üstümüzü. Yayı yapan ellerin seher vakitleri üşütseydi bizi. Yoğurdun kaymağının sürüldüğü köy ekmeği gibi yüzümüzü güldürseydi hayat. Eşitlik olsaydı diyorum... Ne bu kadar dünyalık, ne süslü unvanlar, ne kule gibi yarısan evler ne de arabalar hiçbirisi girmeseydi günlük lisanımıza. Yine Kerem Aslı'yı sevseydi yine uzaktan türküler söylenseydi yâre. Çocuklar ölmeseydi, sıralı olsaydı ölüm... Veda edebilseydi gidenler, ayrılık aniden olmasaydı. Her evde kocamış yaşlılar, al yanaklı gelinlik kızlar, yiğit adamlar, pamuk bebeler olsaydı... “Karadır kaşların ferman yazdırır” diyen sevdalar olsaydı, hızlı geçmeseydi zaman, günlerin karıştığı saatler dolanmasaydı ayağımıza. Kanaviçe işlemler serilseydi misafir odalara ve yastıklar küs olmasaydı. Olaydı, boyunca, uzunca, sır sırta... Uykumu bölen horoz sesi olsaydı. Bir tek derdim ekinim, aşım olsaydı. Komşum aç uyumasaydı, ne açın hâlini anlayamayacak tokluk ne de toku anlamayacak açlık günahı binmeseydi sırtımıza. Türküler çalınsaydı duvara çivilenmiş radyoda, tütün sarsaydı evin kocamışı, türküyü iç çekerken... Analar ümit örseydi eğirilmiş yünden evlatlara... Ve yollar gitmeseydi bilinmeze, varsaydık en sonunda en sevdiğimiz menzile...

Ve başımı koyuyorum yastığa. Bir rüya görüyorum. Rüyamda bir sabah uyanmışım. Gözlerim ilkin kireç kokan beyaz duvara değmiş sonra duvarda mih gibi duran asılı takvime. Bir sabah uyanmışım güneş doğmaya henüz niyetlenmişken. Damda ayran yayan nenemin iki örgüsü omuzlarında bir sağa bir sola koşuştururken... Bir sabah uyanmışım, üşüdüğüm seher serinliğinde. Biraz daha uyusam mı nazımı uykuya diretirken... Yorgana sarılmışım yorgan da bana sarılmış. Ayranın tuluma tak tuklarını ısıtırken... Ne güzel sabah! Yatağım yer döşegi. Yer tahta gıcirtısı. Duvarım kireç kokusu. Çay pişiyor ocakta, odada duman kokusu. Ne güzel sabah... O zamanlar çayı şekerli içerdim. Ne çok tatlıydı her şey. Çay, tabakta çökelek sadece ikisi ama ne çoktu her şey. Yere oturduğum kilim acıttı canımı. Nenem ne güzel renkler sıralamıştı ilmeklere. Sahi ne güzel sanatkârmış okuma bilmez ninem. Kimden öğrenmişti renklerin hikâyesini. Ne güzel sabah! Besmeleyle yediğim lokmayı elhamdülillah ile mühürlediğim, saçımı tarayan nenemin duasını zikrettiğim ne güzel bir sabah. Bir sabah uyanmışım avluda keçiler, oğlaklar, tozu dumana katan karakaçanlar, çoban köpekleri... Ben izlemişim gidişlerini. Yaşım 10'muş. Bir sabah uyanmışım, ellerim yumuk yumuk saçlarım güneş kokan bir çocukmuş.■

Elif UZ

İNSAN KALABİLMEK

Adam, yolun kenarında soğuktan yığılmış görünen köpeğe bir taş attı. Oğlu da...

İNANDIKLARIMIZ

Bir kadın vardı akıl hastanesinde, çocuğunu kaybetmişti. Gördüğü her objeye çocuğuymuş gibi davranıyor, kimsenin dokunmasına izin vermiyordu. Her saniye annelik içgüdüleriyle nefes alıyordu.

Peki, sence bu kadın mı daha tehlikeli yoksa sokaktaki herhangi bir insan mı?

GERÇEK SANDIKLARIMIZ

Akıl hastanesindeki insanlar çevrelerine zarar verdikleri için değil kendilerine zarar verdikleri için oradadırlar. Şayet çevrelerine zarar verselerdi şu an akıl hastanesinde değil cezaevinde olurlardı.■

Salime KEKLİK

YAŞAYAN MI GİDEN Mİ?

O soğuk son güzün gecesinde Kanalboyu 25 yılın en anlamlı muhabbeti ile süslendi yürüyüşümüzle

—Ya ölürsem... dedin.

Üzüldüğümü fark edince

—Yok yok daha çok güzellikleri birlikte yaşayacağız, demiştin!

Bu dediğin sadece 48 saat sürdü.

Sonrası sensiz bir dünya...■

İki Kız Kardeş

Zeynep KARATEPE

Tarih 1 Ocak 2006. Günlerden pazar. Takvim yaprakları arasından düşen en acılı sabah kahvaltısına yeni oturmuşlardı ailece. Evin küçüğü sinirliydi bugün. Kahvaltıya oturmuştu ama yüzüne bakmıyordu kimsenin. Küçük kardeşlerini, ablası ile ağabeyi güldürmeye çalışıyordu ama küçük, daha da nazlanmak için annesinin içeri girmesini bekliyordu.

Annesinin kahvaltı öncesi temizliği uzun sürmüştü bugün. Seslendiler ama cevap yoktu. Biraz sonra dayanamayıp bakmaya gittiler. Bir an... Sadece tek bir an... Dünya kadar acıyı çektirecek olay tek bir ana sığmış çoktan. Onlar kardeş atışmaları yaparken annelerinin o esnada nefes alamadığını bilemezlerdi. O an akıllarından ne geçti bunu da biz bilemeyiz. Ne hissetti bedenleri? Vücuttaki bütün kemik, kırılmış gibi hissedilir derler. Küçük bedenlerindeki kemiklerin hacmi ne kadardı ki zaten? Kim en son ne konuşmuştu, anneleri en son ne demişti bilmiyoruz. Belki onlar biliyordur da yüreklerinin içindeki ipek mendillerde saklıyorlardır her kelimesini.

Ağır bir imtihan ile yürüyeceklerdi bu dikenli dünya yolunda. Biraz sonra insanlar kalabalık edecekti evlerinde. Sonra kaybolacaklardı. Kimse dindiremeyecekti bu içlerini yakan adını 16 yıl sonra bugün hâlâ koyamadıkları acıyı. Bilmedikleri bir mekânda yalnız kalmış gibiydi yürekleri bugün. Bir sihirli değnek olsaydı da bitseydi her şey şimdi. Hemen burada... Hadi kalk anne, diye dile geliyordu yürekleri. Küçüktü Kübra, tebessüm etmesini bekliyordu

annesinin. Çünkü birkaç saniyeye çok dua sığdırmıştı hemen. Çünkü anneydi o, küçük kızını bırakmazdı ki. Okula giderken dualar edecekti daha. Hem saçlarını kim kesecekti şimdi? Ağabeyi ile ablasını kime şikâyet edecekti? Kimin koynunda sabahlayacaktı minik bedeni? Ya kokusu? Alıp saklayamaz mıydı acaba oyuncak kutusunda? En son annesinin bağladığı saçları... Annesinin hazırladığı hâlâ sofrada duran kahvaltı... En son dokunduğu bütün kıyafetler, düzenlediği bütün eşyalar... Sonraki zamanlarda birer birer düşüneceklerdi hepsini.

Daha 8 yaşındaydı Kübra. Ölümü tanıyordu ama annesini bugün son kez gördüğünü bilmiyordu. Doluşan kalabalık arasından arkadaşlarıyla oyunlara dalmıştı bile. Peki ya ablası Betül... Sanırım o da Kübra gibi bilmek istemezdi bugünün ne demek olduğunu, dokunuşlarının son olduğunu... O da birazdan ne oynayacağını düşünmek isterdi. Aralarında birkaç yaş vardı ama o gün büyümek zorundaydı Betül. Annesinin tutamayacağı eli o tutmak zorundaydı. Daha az ağlamalıydı. Kimse görmemeliydi. Dünden daha güçlü olmalıydı. Yemekler öğrenmeliydi. Bunları yaparken de gülümsemeliydi. İçini yastıklara dökmek için günün ağarmasını beklemeliydi. Gecenin karanlığıydı arkadaşı. Çünkü o bir ablaydı. Anne sıcaklığını bekleyen bir kardeşi vardı. Ağabeyleri de iki kız kardeşine kanatlarını sonuna kadar açmıştı...

Annelerine sarıldılar kaldırdıkları kanepede. Nefes alması umuduyla annesini seyrediyordu Betül; Kübra ise annem neden gülmüyor, deyip öpmek istiyordu sadece. Minik omuzları nasıl taşıyacaktı bu yükü, kimse bilmiyordu.

Birileri eve gelip ağlaşıyor; yiyecek içiyor, sonra çekip gidiyordu. Anlamaya çalışıyordu iki kız kardeş. Sızılarını dindirmek için geliyorlarsa neden azalmıyordu acıları; sızılar dinmeyecekse neden geliyorlardı? Gün içindeki kalabalık neden gece yalnızlaştırıyordu? Neden vardı bu insanlar, anneleri neden bir anda bıraktı ellerini? Neden uyumuyordu annesi artık Kübra ile? Betül neden bir günde büyümüşü böyle, neden biliyordu tüm bunları?

Bugün Kübra'nın doğum günü annesi. Az önce kutladılar. Bu sensiz geçen 16. doğum günü. Tam 24 yaşına girdi. Büyüdü artık. Senin nereye gittiğini de biliyor. Ablasıyla yemekler yapıp yükünü hafifletiyor. Sonra Betül... Kocaman genç kız oldu. Yakında evleniyor. Sen annesi, sen hâlâ yoksun; ama onlar büyüyor.

İçlerinden neler geçiyor bilmiyorum. Sadece bazı cenaze evlerinde seni düşünüp ağladıklarına; geçmiyor, hiç geçmiyor, diye haykırımlarına şahit oluyorum. Geçmiyor annesi. Aslında her şey ilk günkü gibi. Tek fark, büyüdü kızların. Seninle cennette buluşacakları günü hayal edip dualar yolluyorlar sana. Gülümse güzel kızlarına.

Cennet, çocuklarıyla vuslatınız olsun canım halacım.■

İbrahim AKBULUT

KOD ADI: BEYAZ

Korkumda binlerce secde binlerce korku korkumda
Bir kadın bir beyaz

Kalbimden mısralar atılıyor tüm vücuda adını sayıklarken şubatta
Bir beyaz köhne elleriyle bir kaşık kanı işaretliyor şaibeyi bulurken
Devletin ardından yağmursuzluğun ardından günün ardından
Dünyayla alakalı sarhoşluğuma düşüyor kısacık ölelim
Günümüzde biraz ihtiyaç göze konan dünyada hazırlanmak kararsızlığa
Nasıl desem
Bir beyaz bir kadın

Özlemek olmadan bir beyaz'a derinleştikçe ihtiyaç olduğu
Sözlerim değince gözlerine gözlerde dünya kibirleniyor
Kalbimde bir mısra getir seni anlatsın dediğimde yavaş yavaş
Tozlanmasın ağrının kin geçiren karamsarlıkları
Şurada kalmak için türkü kabartma şartı aranıyorsa kim bilebilir
Nerede tamamlanmayan ezan varsa
Orada her günümü de an beyaz

Mehmet Emin TEKTAŞ

SİNNE

Gök, yıldızlardan yoksun, alacakaranlık
Yıldırımlar kıvılcımlar topluyor Sinne
İki çınar gölgesi bahçemde başları açık
Birazdan mürekkebe bulanır onlarda Sinne
Birazdan sonsuz mürekkeple yıkanır çığlık

Üşürüyorum, volkanlar ısıtmıyor beni
Yolun başına asılmış kadar soğuşum
Ruhum yoruldu taşımaktan bedenimi
Bir sallanmada yıkılacak kadar yokum
Kerpiçten yapılmış, kolonsuz düşler gibi

Ne gördüm, ne sevdim kapatalım yılları
Bir kurşun saplansın, seni gördüğüm yerde
Kader geri alsın tüm yaşanmışlıkları
Yeter ki okların saplanmasın göğsüme
Yeter ki görmeyeyim sensiz gelen yarını

Ey güzel Sinne, ey karanın açık hali
Beyaz Saçlı Bahçıvan'ın gülü kurudu
Elinde ki kalan son umutta o idi
Daha da diriltemez fani pınarlar onu
Oysa her son bir başlangıç tarihi idi

Şebnemler yağmuru esir almış şehrimde
Güvercinler kartalları avlamaktalar
Kara havadisler taşıyor düşüme
Kabuslar korkudan art arda kaçışlar
Hâlimden beter hal var bu sıralar bende

İndiğim merdiven hep yokuş yukarısı
Ölümü durduramıyorum anla beni
Başıma ödül koymuş zamanın avcısı
Ha bu gün ha da yarın götürürler beni
Sen uğurlayıp giydir bayramlıklarımı

Nasipier tutmuş ayva ağaçları Sinne
Kim yerse bu meyveden aşktan atılacak
İçlerinden en güzeli ayrılmış bize
Bu âlemin sürgünü vuslatımız olacak
Bu âlem sonsuz seda doğuracak Sinne

Kahvenin mavi tonu yüzer gözlerinde
Saçlarının uzunluğunda martı uçuşur
Karanlık gecede, bu aydınlık kabrimde
Doğa ana da sana bakarak resmolur
Doğa ana da bir parçadır ellerinde

Isıklar çalıyor ağustos böcekleri
Oysa henüz ilkbahar, Mart biri aylardan
Nağmelerinde dualar gizlidir sanki
İmdadıma koşup gelmişler yuvalardan
Yardıma seni istiyorlarmış gibi

Zorlu iklimlerde mevsimler değişiyor
Tepeme usulca beyaz çiğler yağmakta
Akrepler yelkovanlar artık yaşılanıyor
Pervazımda bekleyen vaadim dolmakta
Yeni bir dünya bana doğru yaklaşıyor

Irgat göçmenlerin afili kızı Sinne
Tarlamda ektiğin tohumu biçme vakti
Toplayıver hasadını yüreğimde
Artık bundan sonra geldi Sonbahar vakti
Artık bu son yolculuk sana doğrudur Sinne

Selçuk BAYSAL

BEN SENLİYİM

Sen memleketim
Toprağında yaşadığım şehrim
Ben bildim bileli seni
Memleketim sensin benim

Yüzün şehir meydanı
An be an soluyorum havanı
Aslen kalbinin köyündenim
Doğma büyüme
Gözlerinin bebeğindeyim
Ben senliyim

Avuçlarındayım, dilindeyim
Ekmek yediğim ellerinde
İşimde gücümdeyim
Ak alnını öptüğüm
Âşıklar tepesindeyim
Ben senliyim...

Yürüdüğüm kaldırımlar;
Dudakların.
Parktaki ağaçlar;
Saçların.
Alıp verdiğin nefes

Memleketimin en meşhur türküsü
Seni yüceltmekse
Kalbimin tek ülküsü
İkliminin bitki örtüsü
Saçlarının keşanesi
Başımı okşayan parmakların
Şifa veren şehir hastanesi
Bense sendeki en büyük
Memleket meselesi

Gururun soğuk ve sert
Gülüşün sıcak ve ferah
Sen memleketim
Hiçbir zaman olmayacak hemşerim
Aslen kalbinin köyünden
Doğma büyüme göz bebeğindenim
Ben senliyim.

UYANMAZ MISIN?

Dünya insanı sarhoş eder,
Ölmeden sen uyanmaz mısın?
Gelenler bir bir göçer gider,
Ölmeden sen uyanmaz mısın?

Gurbetten vatana döneceksin,
Çetin yollardan bir bir geçeceksin,
Gaib olanı ayan beyan göreceksin,
Ölmeden sen uyanmaz mısın?

Yol azığı oruç, namaz, Kur'an,
Edin rehber kendine evliyadan,
Tehlikeden emin olma aman,
Ölmeden sen uyanmaz mısın?

Bu dünyaya gelmeye sebep nedir?
Hakk'ı bilip, kulluk etmektir,
Resule uyup izinden gitmektir,
Ölmeden sen uyanmaz mısın?

Bedri ölüm gelmeden uyan,
Hakk'ın boyası ile boyan,
Yoksa işin ahirette yaman,
Ölmeden sen uyanmaz mısın?

BEDRİ İŞILDAK

Meltem ÇAPAR

AH ÇOCUK

Yüreğimi parça parça edip
Deli bir rüzgarın insafına bırakmışlar
Toprağın bağrından çiçekleri koparıırken
Yaralı bir kuşun bakışlarına acımamışlar

Göğsümde saplıdır kapkara bir hançer
Dünya bir gelin gibi süslendiğin yeter
Çocuk
Aşkı donmuş kirpiklerinden bir bir ayırırken
Gönül sarayıma bir kibrit çakıp
Ağaca da, yaprağa da acımamışlar

Bu sokaklar acıyı gözlerimden tanır
Yaşanmamış hayaller yalnız rüyalarda kalır
Çocuk
Gülüşün o titrek parmaklarında solarken
Umutların üzerine kara bir yelek atıp
Güneşe de, gündüze de acımamışlar
Yollarına akrepler üşüşen bir zamanın yolcusuyum
Çılgınlıklarım bir mezar taşından farksız kahroluyorum
Ölü ya da diri çocuk seni ararken
O bembeyaz kar tanesinden mutluluğu söküp
Dilsiz de, kışı bekleyen o köre de acımamışlar

Bana şimdi bakışlarının düştüğü bir çift ayakkabı kaldı
Sen zalim, zannetme ki bu dünyada yanına kâr kaldı
Çocuk Sessiz bir türküyle uğurlarken seni
Seni de beni de bir köşe de öldürüp
Ruhuma da, kalbime de acımamışlar...

Volkan BAKIR

SİMİT KUYRUĞUNDA

Dumanına susam kokusu karışmış
Taptaze simit kuyruğudur her sabah durduğum
Sapsarı saçlarıdır aylardan beri vurduğum
Ondandır, her doğan güne rağmen
Peyderpey donduğum

Bilmem, nedendir sustuğum.
Ah be güzelim hiç mi olmaz
Seni bir tanıyan adınla çağırın
Öğrensem adını her sabah alır mısın selamı mı?
Versem sana her şeyimi paylaşır mısın benimle
Ömrünün tamamını.

Artık biliyorum senin adını
Dindirmem gerek bu yangını
Olmasa da varlığımdan haberin
Unutamam, nakşettim yüreğime suretini.
Kimseler görmesin seni, duyamasın sesini
Silemesin zihnimden hiç bir mevsim aşkının izini.

HASRET

Uzun zaman oldu,hasretimizi teyit etmeyeli..
Duydum ki kokun gelir olmuş,
Neylersin?
Amansız bir hastalık gibi örülmüş bütün yollar aramıza,
Pencerelerin diplerine konmaz olmuş umut kuşları,
Okuduğumuz mısralar eksik kalmış ,
Verdiğimiz sözler kursakta!..
Ha yutkundum ha yutkunacağım!..
Onca şeyin ardından özlemenin telaşı sarmış beni,
Bilirsin,sağlam sevgilere divandır gönül meskenim!..
Sahi,ne kadar oldu sen gideli ?
Sayamadığım kaç mevsim geçti ömrümden?
Sen de özlemişsindir belki de !..
Kim bilir belki de hala aynı mısraların altını çiziyordunuzdur!..
Ne çok isterdim ömrümce yaşayıp gönlümce gülmeyi,
Dizinin dibinde bağdaş kurup çölmeyi!..
Sahi,var mı bu dünyada bir yerin ?
Zira var ise baktığın yerde gördüğün suretteyim,
İçtiğin suda, baktığın penceredeyim!..
Sahi ,var mı bu dünyada bir yerin ?
Hasretlik çekmekteyim!..

TUBA COŞTU

Kitaplara Eğilen Başlar

Suel PALA

Bu aziz şehirde Elazığ'da, birkaç yıl öğretmenlik yapmış büyük bir mütefekkirimiz vardır. Her iyi okurun yakından tanıdığı Cemil Meriç... Ona ait yukarıdaki söz okuma ve yazmaya dair etkinliklerde zihni aydınlatıyor. “Bizler ki, başları aynı kitaplara eğilmiş kimseleriz. Bizden daha yakın akraba mı olur?” Bizler ki, mukaddes kitabımızın önünde, bilginin ve kültürün önünde aydınlığa erişmek için boyunlarını eğen insanlarız. Bu bizi birbirimizle yakınlaştıran, akraba kılan bir eylemdir. Peki, yazmayı nereye koyalım? Yazmak, çoğu zaman yalnız olmayı gerektirse de, yazma heyecanını uyandırmak ve sürdürebilmek için bir başkasının teşvikine ihtiyaç duyarız. Takdir edilmek, yönlendirilmek elbette içimizdeki yazma arzusunu alevlendirir.

“Elazığ Belediyesi Edebiyat Atölyesi”, taşıdığı niyet ve semeresi ile başları kitaplara, kaleme, kâğıda eğdiren, bilgi kardeşliğinin kapılarını açan bir çalışma oluverdi.

19. Yüzyılda İstanbul'dan sonra, matbaanın olduğu şehirlerden biri de Harput'tur. Pek çok kitap yazıldı, edebiyat mahfilleri kuruldu, dergiler, gazeteler yayınlandı Harput'ta. En önemlisi de bu olgulara bağlı olarak kıymeti biçilemeyecek kültür insanları yetişti. Bizlerin mayası, bu bereketli havzada, bu irfan ve kültür harcıyla yoğruldu. Bu şehrimiz için ne büyük bir talihtir? Şehrimizin bugünkü sakinleri de her fırsatta genlerinde yaşayan kültürel zenginliğin ortaya çıkmasını sağlıyorlar.

Edebiyat atölyesi işte bunun semeresidir.

Okumayla aydınlanan, hiç kuşkusuz yazmayla aydınlatmaya başlar. Çünkü okuyan ve yazan her insan “gelişerek değişmek” yolcusudur. Bu çerçevede, onların milletine bir borcu vardır: Emanet aldığını, yeni emanetçilere teslim etmek.

Okuma ve yazma kabiliyeti, aynı zamanda yoldaşlıkla da aşılanır. Yazan insan, kalemıyla dertleşen insandır; kendi dilinden anlayanları arar. Yazan insan, düşüncesinin düğümlerini çözmeye yeltenen insandır, ortak arar. Yazan insan, başını omzuna dayayacağı ruh akrabasını arar.

Okuma ve yazma havzası oluşturmaya çalışanların veya okuma ve yazmanın o ılımlı pınarından susuzluk gidermeye kalkanların özlemi insanca yaşamaktır. Onlar, bilgi, beceri ve kardeşlik duygu ve düşüncelerini bu yönde harekete geçirirler. Ve ne mutlu ki, bu yolda sorumluluk alanlar her fırsatta toprağımızı yeşertmeye dururlar.

Evet, “Elazığ Belediyesi Edebiyat Atölyesi”, yetenekleri keşfetme ve zihinleri yeşertme faaliyeti olduğu kadar, kalem becerisine sahipleri buluşturma faaliyetidir. ■

Kitap Hayatı Açan Anahtardır

Çağla SÜT

Hayat bir savaş mı, rekabet alanı mı, yoksa bir mecburiyet mi? Hayat ulvi bir gayesi olan upuzun yoldur. Ona tepeden bütünleştirerek bakmak ne güzeldir. Onu bir anlama bağlayıp değerlendirebilmek en zevk verici duygudur. Bu zevk verici duyguyu sağlamanın yolu da kitaplardan geçer. Okuduğumuz her iyi kitap bize doğruyu, güzeli gösteren, ruhumuzu yücelten, ömrümüzü mesut kılan birer rehberdir.

Kitap okumak, birey olarak insanoğlunun “kendi varlığını” duyumsatan, “kendini gerçekleştirme” adına yapabileceklerini hissettiren özel bir eylemdir. İşte bu yüzden kitap okuma alışkanlığı hayatımızda önemli bir değer olarak kabul görür. Günlük yaşamımızda şu söyleme sıkça rastlarız: “Mal, mülk, para bunların hepsi boş; önemli olan insanlıktır.” Aslında burada kastedilen şey olgunluk, zarafet ve nezâkettir. Toplum tarafından beğeni toplayan insanları, diğer insanlardan ayırt eden de budur. İnsanın bu değerleri en geniş şekilde kuşanacağı yerlerdir kitaplar. Kitap okuma alışkanlığı, insanın kendi kişiliğini, karakterini oluşturması; yeni ufuklara açılmasını sağlaması bakımından önemlidir.

Kitaplar sadece bilgi için yoktur. Kitap okuyan insanın ruhu hassaslaşır; etrafına gönül gözüyle bakmaya başlar ve kendi varlığının farkına varır. Ne yazık ki bu denli önemli etkisi olan kitaplar, istatistiki verilere göre, diğer ülkelere oranla ülkemizde daha az okunmaktadır.

Peki neden? Kitaplar aşırı mı pahalı veya yirmi dört saatlik zaman diliminde ona vakit ayıramayacak kadar yoğun bir toplum muyuz? Yoksa toplum olarak kitabı boş vakitte zaman öldürme olarak görme yanlışına mı düştük? Evet, bu yanlışlığa düştük. Bu denli önem arz eden kitaplar zihinlerde boş vakit aktivitesi olarak algılandı. Ülkemizde kitap okuma zahmetli, zaman ayırması zor, boş vakit aktivitesi olarak görüldükçe kitap okuma alışkanlığının

ülkemizde yeterli olmadığı acı bir gerçeğe, büyük bir eksiğe dönüşmektedir.

Bu toplumu kitap okur bir nesil hâline getirmek için ilk adımı çocuklarımız üzerinden atabiliriz. Belki bir yetişkinin fikirlerini değiştirmek zor olabilir ancak bir çocuk yaş ağaç misali eğilip bükülüp şekillenir. Çocuklarımızı güzel eğitirsek gerisi de çorap söküğü misali güzel gelecektir. Bilindiği üzere insan yedisinde neyse yetmişinde de odur. Farklı deneyimler kazanmak, yaşamı anlamlı kılmak ve düşünce becerisini geliştirmek için hem okuyup çocuklarınıza örnek olmalı hem de bu güzel alışkanlığı etrafımıza aşılayabildiğimiz kadar aşılamalıyız.

Kitaplar gözümüzün nuru, gönlümüzün süruru, ruhumuzun ışık kaynağı ve ömrümüzün miracıdır. Okunan her kitap bizim duygularımıza, düşüncelerimize, tutumlarımıza yansımakta ve böylece toplum tarafından fark edilmemizi sağlamaktadır. Çünkü kitap okuyan kişi olaylar arası zihinsel üst süreçleri yerine getirir. Analiz ve sentez yapar. Eleştiriye açık olur ve eleştirir. Sorumluluklarını bilir ve yerine getirir. Yorum gücü yüksek olur, âdeti karşısındaki insanın ruhunu okur. Kendini sürekli yeniler. Kendini yenilemeyen birey ise hayatı boyunca birçok zorlukla cebelleşir. Bunlarla uğraşmamanın ve bunlara çözüm bulmanın tek yolu, daha doğrusu en önemli yolu kitap okumaktır. Çünkü her kitap hayatın çeşitli yönlerden niteliklerini içinde barındıran birer rehber olup bütün güzel kapıları bize aralayan birer anahtardır. Hayatta edindiğimiz başka deneyimlerin yanında, kitaplardan aldığımız fikirler ve izlenimlerle ancak yükseltebiliriz. Örneğin büyük devlet adamı Ulu Önder Atatürk'ün elli yedi yıllık yaşamında, çoğu işaretlenmiş ve not alınmış beş bin kitap okuduğu arşivler ile tespit edilmiştir. Onun kitaplara verdiği önemi şu sözleriyle anlıyoruz: “Çocukluğumda elime geçen iki kuruştan birini kitaplara vermeseydim işimin hiçbirini düzgün şekilde yapamazdım.” Onun bu sözüyle kitap okumanın ne denli büyük bir hazine olduğunu çok iyi idrak ediyoruz.

Bir insanın bilgi ve görüşü, yaşam biçimiyle etrafa yansır. Yaşam biçimimizi anlamlı kılan bize yön gösteren en önemli değerlerden biridir kitaplar. Gellius, “Kitaplar sessiz öğretmenlerdir.” sözüyle ne de haklı!.. Onun bundan kastı bize bilgi veren, bizi aydınlatan yönünü; “ses”i ile değil de bizim onu okumamız ile ilgisidir. Bir öğretmenin yerini nasıl hiçbir şey tutmazsa kitapların yerini de hiçbir şey tutamaz. Onlar bize doğru yolu gösteren, bizi aydınlatan, ruhumuzu derinleştiren değerli öğretmenlerdir. Bu değeri anlamak, anlatmak ve açıklamak ancak okuyanların anlayabileceği bir şeydir. James Havell’inde dediği üzere, “Hayatı yöneten; kalem, mürekkep ve kâğıttır.” Onlar hayatımızın değerleri ve anahtarlarıdır.

Kitap okumanın değerini, ciltler dolusu eserde meydana getirsek anlatmada yeterli olamayız. Kelimelerimiz bu noktada kifayetsizdir. Bu değer ancak kitap kurtları tarafından idrak edilir. Şunu unutmayalım ki hayatını bugün için değil yarınlar için hazırlayan ve gelecekte büyük işler başarmaya azmetmiş, istikbâlin seçkin ve asil insanları, kitap okuyan insanlardır. Her okunan kitap dünyaya açılan yeni bir penceredir. Dünyaya açılan ne kadar çok penceremiz varsa o kadar çoğuzdur. Ne kadar az penceremiz varsa o kadar yokuz ve o kadar karanlıklara mahkûmuzdur.

Haydi! Şu andan itibaren vitrinden, kütüphaneden, arkadaşından, sahaflardan, öğretmenlerinden bir kitap alıp onu okumaya, anlamaya ve yaşamaya çalışalım. Kitaplar vitrinlerin değil de aklımızın bir süsü olarak kalsın ve hayatımızı değerli kılsın!..■

Etki ve Etkilenmek

Arda DEMİRTAŞ

Etkilenmek denince akla ilk olarak karşı cinsten etkilenmek geldiği gibi etkilenmenin farklı yönleri de vardır. Etki denilen şey kimi zaman bir nesne, cümle veya bir duygu karşısında ortaya çıkabilmektedir. Etki; insan hayatında her an var olan kimi zaman da hayatı şekillendirmede onu harekete geçiren bir olgudur.

Etkilenmeyi bu kadar önemli/önemsiz kılan en önemli şey etkinin kendisidir. Şöyle ki etki, içerisinde samimiyet, doğruluk, saygınlık ve başarı bulundurması gereken bir kavramdır.

Bir çocuğun annesi üzerinde gösterdiği duygusal etki, haberlerde rast gelinmiş acı bir haber, duyulan bir üzüntü veya bir arkadaştan alınan kötü bir alışkanlık etkilenmenin çok yönlülüğünü göz önüne seriyor.

Biz bu yazımızda “etki ve etkilenme”ye daha çok edebiyat çerçevesinde değineceğiz.

Kitapların insanları etkilediği gibi insanlar da kitapları etkiler. Ülkemizde kitabın sayfa sayısından tutun konusuna kadar her şey zamanın okuruna göre hazırlanıp ticari bir amaçla servis ediliyor.

Son yıllarda ülkemizde yeni düşüncelere ve ideolojilere ev sahipliği yapan edebî akımların ortaya çıktığı görülmektedir. Elbette çeşitli tür ve temalar bakımından kendi alanında başarılı olabilecek sanat yaklaşımları vardır, işin bizi ilgilendiren kısmı edebiyatımızın durumuna, gidişatına ve edebiyat tarihimize gerekli önemi verip vermediğimizdir.

Edebiyatımız dünya edebiyat tarihinde önemli yer edinmiş ve değerli eserler vererek dünyada tanınmış yazar ve düşünürleri bulunan köklü bir edebiyattır.

Günümüz Türk edebiyatçısının ilk hedefi değerlerimize, dilimize ve kültürümüze sahip çıkarak korumak ve ileri nesillere aktarmak olmalıdır.

Durum öyle bir hâl aldı ki popülerlik ve medyasallaşmak adına bırakın etkilenmeyi, edebiyat tarihimizden ve önemli yazarlarımızdan habersiz bir nesil yetiştiriyor.

Sözlerimi André Gide’nin şu cümlesiyle bitirmek istiyorum:

“Etkiden kaçanlar, bu soylu akrabalığa kendilerini layık görmeyenlerdir.” ■

Bir Yazı Okumalı

İbrahim KARAMAN

Yarının daha kötü olacağı korkusundan kurtarmalı insanı, umutlu yüreklerin kaleme yansıttığı kelimeler gülümsetmeli, coşturmalı, ilham vermeli. Yarına dair ümitleri olan bir eş bulduğunu, yalnız olmadığını düşündürmeli. Yeniden evet, tüm olumsuzluklara, tüm savaşlara rağmen yarın yeni bir gün demeli. Ve başlamalı hayal kurmayla. Bir insanın hayali değil mi dünyadaki her değişikliğin sebebi.

Açık bir pencereden kollarını açmalı, derin bir nefes alarak kucaklamalı yeni sabahı. Çünkü sarılmak mutluluktur. Mutluluksa tebessümdür. Tebessüm de bulaşıcı. Bulaştır korkma, ümitsizliğin ölümcül hastalığıdır gülümseme. Haydi, zihinleri yoran o karamsarlığı boğalım tebessümle. Yanı başındaki ile başla.

Ve o yazı berraklaştırmalı, buğulu düşüncelerimizi. Bir oh çekip başlatmalı hayata tekrardan. Bir ucundan tuttuğunu hisset, içi karamsarlık ve kötülükle dolu sandığın. Ve insanlıktan en uzağa at...

Dün çocuktun. Yarın ise bugünün çocuklarının geleceğisin. Umutların sessizlikten kurtulmuş çığlığıyla yayılan bir akım oluşturun. Kıvılcım ile başladı. Onu yangına çevirmek artık senin de sorumluluğunda.

Bulaştır her yeni günde her en dibi gördüğünde...■

Mustafa ve Küçük Kız

Kübra FIRAT

Zamanın birinde Mustafa isimli bir genç varmış. Bu genç kitap okumayı, azimle çalışmayı kendisine her zaman bir görev edinmiş. Mustafa'nın hisleri oldukça kuvvetliymiş. İyi kötü ne varsa hissederek ve önceden kendini ona göre eğitir ve planlar yaparmış. Çok zeki ve sezgileri kuvvetli olan Mustafa, zor günlerin ülkesini beklediğini hissetmiş ve kendisini askerlik alanında geliştirmeye başlamış. Mustafa günler geçtikçe askerî okullarda eğitim alarak çok iyi bir asker olmuş.

Mustafa, Anadolu adında bir diyarda yaşamış. Anadolu diyarı havasıyla suyuyla toprağıyla verimli olduğundan herkes onu ele geçirmek istemiş. Dahası herkes böylesi bir diyarda yaşamayı arzularmış.

Bir gün Anadolu'yu kötü adamlar yani düşmanlar ele geçirmek istemişler. Düşmanlar bir sürü işgal planı yapıp Anadolu'ya saldırmışlar. Anadolu zor günler yaşamaya başlamış. Mustafa bu zor günlere kayıtsız kalamayarak yanına yöresine vatanı kurtarmak isteyen kimler varsa toplamaya başlamış. Ve savaşa katılmışlar.

Mustafa'nın askerî bilgileri, ileri görüşlülüğü ve yanındaki milletiyle bu savaşı kazanmış ve Anadolu'yu düşmanlardan kurtarmıştır.

Mustafa savaşı kazanarak bütün Anadolu halkı tarafından sevilmiş ve Mustafa'ya ödüller vererek onu mutlu etmişler. Anadolu kötülüklerden kurtulunca günün birinde Mustafa bu güzel diyarın her yanını gezmek dolaşmak istemiş.

O günlerin birinde yine Anadolu'nun bir köyünü gezerken küçük bir kız çocuğu ile karşılaşmış. Kız şaşkın bir ifadeyle:

—Aaaa!.. Sen yurdumuzu kurtaran o kahraman değil misin, diye soruvermiş.

Eee bizim yiğit Mustafa'mız yurdu kurtardığı bilinen, tanınan Koca Mustafa Kemal ATATÜRK olmuş artık. Mustafa Kemal Atatürk şefkatle çocuğun başını okşayarak:

—Evet, küçük hanım. Fakat ben yalnız kurtarmadım yurdumuzu. Benimle birlikte senin dedelerin, ninelerin hatta senin gibi küçük hanımlar ve beyler de kurtardı, demiş.

Minik kız sevinçle:

—Sizi bir daha görebilecek miyim? Arkadaşlarım da sizi görmek isteyeceklerdir. Ya bizden sonraki çocuklar onlar sizi nasıl görecekler, diye art arda eklemiş.

Atatürk tebessümle:

—Küçük hanım, beni görmek demek mutlaka yüzümü görmek değildir. Benim fikirlerimi, benim duygularımı anlıyorsanız ve hissediyorsanız bu kâfidir, demiş.

Küçük kız güle oynaya Atatürk'ün yanından ayrılırken düşünermiş. Düşüne düşününe evine varmış bizim küçük kız.

Annesi ve ninesi kapı önünde oturmuş tavukları izlerlerken küçük kızın geldiğini fark edip annesi sormuş.

—Hayrola kızım bu ne düşünce almış seni? Bir şey mi oldu, demiş.

Küçük kız bir anda daldığı o düşüncelerden sıyrılıp:

—Anneciğim, ben bugün yurdumuzu düşmanlardan kurtaran büyük insanı, Mustafa Kemal ATATÜRK'ü gördüm. Diyerek heyecanla Mustafa Kemal ATATÜRK ile konuştuklarını bir bir anlatmış.

Bizim kızın annesi ise:

—Eee kızım ne güzel işte. Bunda kara kara düşünecek ne var, demiş.

Ninesi oradan atıvermiş sohbete:

—Ben anladım, demiş. Bizim ufaklık Atatürk'ün sözünü anlayamamış anlaşılan, demiş.

Küçük kız sevinçle:

—Yaşa ninel!.. diye bağırıvermiş. Evet, anlayamadım, demiş küçük kız.

Ninemiz başlamış konuşmaya:

—Güzel torunum, Atatürk'ü sen gördün ve çok şanslısın. Ama Atatürk'ü göremeyenler ise şanssız mıdır dersin. Nine küçük kızın cevap vermesine fırsat vermeden:

—Elbette ki hayır, Göremeyenler üzülmesinler. Atatürk'ün düşüncelerini, duygularını yaşatırlarsa onu anlamak için gayret gösterirlerse onlar da Atatürk'ü görmüş kadar olurlar, demiş. Ve bizim küçük kız atılmış hemen:

—Atatürk gibi vatanımı çok sevip koruyup kollarsam, çok çalışırsam; Atatürk gibi çok kitap okuyup barışçıl olursam ben de o zaman Atatürk'ü ikinci kez görmüş sayılırım nineciğim, demiş. Nine gülümseyerek:

—Evet, güzel torunum, demiş.■

Yazıyor...

Ayşe DEMİRBAĞ

Tükenmiştim; yorgundum, dargındım, üzgündüm, mutsuzdum, hüznün içime içime akıyordu... Anadolu insanı derdini anlatınca “Derdim var! demez. “Bugünlerde hiç tadım tuzum yok!” derler. Benim de tadımın tuzumun beni aştığı günleri yaşarken... Bir sabah uyandım, güneş ışığı gözümü kamaştırıyordu. Gözlerimi yarı kısık bir hâlde ovalarken güncel haber, şehrinin sokaklarına, his geldi; “Aç gözlerini!” diyordu sanki şehrimin sokaklarına “Yazarlık Atölyesi” haberleri düşmüştü... Aman Allah’ım bu bir rüya mı, diye tahayyül ederken kendi kendime konuştuğumu fark ettim... Hayalini kurduğum kalemin sesi, kapıma gelmişti, gönül kapımı çalmıştı, ben hoş geldin sefa buldum demez miydim?.. İlk fırsatta kayıt için adım adım yürüdüm, aynı anda düşünüyordum, hayal kurmak benim işimdi... İstersen bu adım seni istediğin yere götürecektir, ünlü bir yazar olamazsın belki ama duygularını daha net anlatacağın profesyonel düşüncen olur. Belki bir gazete, bekli dergi, belki, belki, belki... Alanında yol alabilirsin!..

Bir gün hocam kısa bir deneme, roman yazmamı isterse “Ayşe’yi Ayşe’ye anlatırdım.” diye tahayyül ederken hikâyemi kendime saklayıp o anki duyguyu kaleme almak hissi ile kendimin yalnız bir bayan katılımcı olduğu düşüncesi de sarmıştı, umduğumu bulamamıştım tabii...

Salonlara sığmayacak o kitle umuduma umut olmuştu...

Yazıyor yazıyorrrrrrrrr, şehrimin sokaklarına medeniyet geldi, kalemin ruhunu, kâğıdın kokusunu, duyguların ahengini yakalama fırsatı gönül kapılarını çalmıştı artık... Büyük şehirlerdeki hayalin, şehrimdeki ışıkları gözlerimi kamaştırdı. Kalemim şen oldu, kalbim ferah buldu, bir nebze içim sevinçle, tükenmişliğimin izini sildi. Güneşi üzerime doğduran Allah’a hamt ederken... Kalemin dostuna teşekkür etmeliydi.■

Melih Arda DEMİRTAŞ

YALIN AYAK HAYALLER

Öyle zaman geçirdim ki görülmemiş mazide
Ela gözlerini derdime feyz aldım
Bir bahar uğultusu bu haddizatında
Safderun kalbimle seyre daldım

Sözlerim beyhude düştü, servinde
Gözlerim gönül tahtında ikbal mevkiinde
Elmacık kemiklerimden süzülürken hüznüm
Bir tahayyül nefsiyle kök saldım
Öyle zaman geçirdim ki görülmemiş mazide
Viran olmuş düşleri gül-i zar saydım

Şimdi derdime çare de olsan
Ya da bu yaraya tuz da bassan
Fayda etmez artık bu toprağa
En iyi ekini de vursan

Faydası yok zamanı geçmiş gönle,
Çiçek bahçesi de diksen
Ve gelmez artık o tren
Beklemeye ömrünü de versen...

HÜZÜNLÜ BİR BAHT

En çok istediklerimizle imtihan olduk,
Bizler düş kurduk,
Sonra o düşlerden vurulduk.
Sevda dedik,
Hayallerimizle yok olduk.
Aşk dedik,
Döküldü gözlerden su sızıntıları oluk oluk.
Yüzyılların içinden sevgiye en beyhude anlamlar yüklendiği çağa denk geldik.
Yararsız aşklarınız size kalsın dedik.
Bilmem ahvalimiz ne hayli bedbaht?
Bu ne hüznü bir baht?
Gönül, mütemadiyen aradı,
Mütemadiyen ağladı.
Kalbim kalemimi andı,
Zirâ yüreğimin hüsrana râm edildiği andı.
Madem bir yokluk bu kadar acılı,
Kalbim atsin hep acıklı.
Bunlar, talih ormanından sepetime doldurduğum bahtımın âhı.
Ondan mıydı kirpiklerimdeki bu ağrı?
Peki, bu delinen kimin bağı?

Sandığımda saklıyordum.
Bir gün olur sandıklarımı.

Bugün o adamdan çiçek almıştı.
Uyanmış. Kalbi sızlamış.
O gece, ellerinde çiçekler ile uyumuş.

BEYZA DEMİRELLİ

Aygün AYTEKİN

MUTLULUK

Dünya salıncak olmuş insanlara
Bir o yana bir bu yana sallanır
Kin erir, diner öfke nakşolur sevgi
Bahar coşkuyla açmaya durur

Çağlayanlar köpük köpük hıçkırır
Su sesiyle huzur bulur tabiat
Karışır kuş sesi yaprak sesine
Gün yaşamayı duyurur

Rüzgâr tatlı bir fısıltıyla eser
Güneş göz kırpar obaya
Mutluluk haber salar
Yuvaya, yurda, sevdaya

KAR

Gökyüzü kimsesiz bir çocuk gibi
Biraz üzgün, biraz şaşkın gibi
Dans ediyor boşlukta süzülen kar!
Ruhum ürküyor, erirken torak içinde kar!

Bir kar! Hoyrat ve şuh!
Dökülür tebessüm eden dünyaya
Dünya ki huysuz, kaderci ihtiyar
Aralık kapıdan bakan gözleri bahtiyar

Ve kar! Sessiz sessiz akar
Dalmış rüzgârın gözlerinde kar
Şarkı söylüyor üşüyen hava ve ihtişam
Bir kadının susmasıdır kar

Bilmediğim diyarların yabancısı
O musikinin derin lisanı
İşte kar! Bütünüyle hemdem olan
Eskimiş sesiyle hülyalara dalan

Uyanmak istemiyor uykudan tabiat
Fısıltılı ninnilerle dökülür kar!
Sarhoş nidalar ve delice fesat!
Ey kar şu nağmeleri sen de tat!

CİHAN AYDIN

GAFLET

Oynar kalem elde kendi kendine
Yüreğimde tek cümle, senin ne haddine
Tutamam efkârı dökülür kâğıda
Harfler ayna olur ben bakar yanarım.

Benden başka ben var zahirde tektir
Ben bana yar olmam yar bana benddir
Zaman bir tren ben yolcu içinde
Geçip giden mahlûka ben bakar yanarım.

Gören gözle körlük ne derin yaradır
Ne yana bakarsan bak istikamet yâradır
Neyi beklersin, Azrail yarın gelir
Düştüğün bunca gaflete ben bakar yanarım.

YUSUF ATAŞ

Ahmet AYIKPEHLİVAN

SEVGİ

Sevgim koca dağlar kadar
Alışılmışı inat her şeye
Anne şefkati gibi içten
Yeni gün gibi umut dolu

Anladım hasımlık yok kin yok
Letafet var sevgi olan gönülde
Gelin dostlar her daim
Sevgi sesidir yaşatacak bizi

ZAN VE İDRAK

Ben aşkı erişmek sanırdım,
Dikenli yollara düşmek sanırdım,
Varınca sıkıca tutmak, hasretle öpmek sanırdım,
Elim, ayağım, kuru dudağımmış aşk.

Ben aşkı istemek sanırdım,
Arzu edip beklemek sanırdım,
Kana kana içmek, tıka basa doymak sanırdım,
Midemdeki kazıntı, gönlümdeki avuntuymuş aşk.

Ben aşkı kazanmak sanırdım,
Benliğe şöhret katmak sanırdım,
Verilen emeğe paha, çekilen çileye sefa sanırdım,
İsteği tamahı kaybetmek, kazancı terk etmekmiş aşk.

Ben aşkı mülk sanırdım,
Fethedip almak sanırdım,
İnşa edip kurmak, tahtına kurulmak sanırdım,
Ne varsa yıkmak, alev alev yakmakmış aşk.

Ben aşkı harp sanırdım,
Gönül kalesini zapt sanırdım,
Azmedene pür hak, müştakına tutsak sanırdım,
Gönlün duvarına harç, kalesine burç olmakmış aşk.

Ben aşkı yaşamak sanırdım,
Yaşama anlam aramak sanırdım,
Bir çift göze bakmak, hayatı içinde bulmak sanırdım,
Gören gözün ile körelmek, ölen özün ile dirilmekmiş aşk.

Ben aşkı özlemek sanırdım,
Yar yolu gözlemek sanırdım,
Sabır yükü çekmek, vuslat günü beklemek sanırdım,
Gayb iken sarılmak, bir an bile ayrılmamakmış aşk.

Ben aşkı sevmek sanırdım,
Yar gönlüne girmek sanırdım,
Ömür trenine binmek, sevda durağına inmek sanırdım,
Ne yol biter, ne gelir durağı
Aşk ateştir, gönül چراغ
Aşk eğilmeden eğmek başı,
Sevilme beklemeden, sevmekmiş aşk.

YUSUF ÖZTÜRK

Oya ORHAN

ANGUZU BABA

Anguzu mu, ana kuzusu mu?
Gözlerinin ferî söndüğünde
Yukarışehir'in kokusunu
Sende gördüm, sende duydum

Tozlu yolların kanat çırpışını
Bir yazmanın oyasındaki nakışı
Dilekleri taşa yapıştıran tılsımı
Sende gördüm, sende duydum

Kınalı gelinin sarı soluk saçını
Vadiye bakan Ejderha Taşı'nı
Tevrüzü gülün kokusunu
Sende gördüm, sende duydum

Şüşnaz'dan esen rüzgârı
Şıkşık elmanın sesini
Üzerlikteki nazarı
Sende gördüm, sende duydum

El değirmenlerinde çekilen acıları
Koca çınarın sakinliğini
Kar altında bekleyen nevruzu
Sende gördüm, sende duydum

Yeşil turunc çaylarının buğusunu
Yarpuzlu su içmeye inen kuzuları
Gün ağarırken yola düşen çocukluğumu
Sende gördüm, sende duydum

Balakgazi'den yüzümüze vuran serinliği
Eğri minareye süzülen Hazar'ın ışığını
Kayabaşı'ndan seslenen hayalleri
Sende gördüm, sende duydum

Diyalektik Gazel

Nazım PAYAM

Sılası *Türkçe*'de¹ Bizim Külliye dergisinin yayım serüvenini; dosyaların, dostlukların oluşum sürecini, dağıtım sorununu ve kimi mensuplarımızın huysuzluğunu açmıştım. Sanat/edebiyat atmosferi oluşturmada mekân önemlidir. O eserde dergimizin mekânlarından da bahsetmiştim. Okurun anılara tanıklığı amacımızı güçlendirir. Bütün bunları edebiyat ilintili çabamız unutulmasın diye yazmıştım. Ama çok daha sonraları Cahit Sıtkı Tarancı'nın *Sanatkârın Ölümü* şiirinden; hani şu "Geldi çattı en son ölmek./ Ne bir yemiş, ne bir çiçek;/ Yanıyor güneşte petek;/ Bütün bal arıda kaldı." mısralarını okuyunca ilk sayımızdan itibaren bizlere eşlik eden bir sesi hatırladım. O sese hiç değinmemiştim. *Sanatkârın Ölümü* şiiri, o sesi duyurmam için bir bahane oldu.

Ancak o ses, Attilâ İlhan'ın şimdiler kâh ardımda kâh önümde koşuşturan *Diyalektik gazel* şiirinin gölgesine bağladı beni. Kendisini *Diyalektik gazel* le duyurmamı âdeta şart koştu. Bu, belki de belleğimizdeki bir ses kısıp kaybolurken başka bir sesin gürleşiyor olmasındandı. Gürleşen ses, kısılan sesin çelişmelerini de özlemine de derliyor. Sürgit yeni ihtiyaçlar, arzular; yeni tazyikler doğuruyor. Kuşkusuz yeni öznel kazanımlardır unuttuğumuzu hatırlatmayan. Nedense hiç değişmeyen ve daima baskın çıkan yaşamak hırslımız oluyor.

"Büyük bir şaşaadır ölüm
Ebrûlu nurlarla gelir
Öyle bir yanardağdır ki öfkesi
Mutantan destur'larla gelir"²

1. Nazım Payam, *Sılası Türkçe*, Ötüken Neşriyat, 2017 İst.

2. Attilâ İlhan, *Bütün Şiirleri* 10, Korkunun Krallığı, Bilgi Yayınevi s. 63, 1987 Ank.

Hırslımızı yönlendirici unsurlar farklı verilere kaynaklık edebilir. Fakat temelinde bilmek ve bilinmek vardır. Bilmek ve bilinmenin gizleri ise çok defa yaşadığımız şehrin kolları arasında saklıdır. Hem tercihimizi hem emsalimizi hem de ispatımızın karşılığını orada, ortak birikimde ararız. Bu husustandır ki yayın hayatına kattığımız Bizim Külliye dergisinin alanı, gayesi ve gayretimiz kadim Harput'un kucağından çıkarılıp biçimlendirilmiştir.

Harput, serzâkiri İstanbul olan bir kale şehirdir. Tarihi MÖ 2000 yıllarına kadar uzanır. Evliya Çelebi'nin verdiği bilgiye göre 17. yüzyıl ortalarında kale çevresinde 21 mahalle vardır. Farklı tapınaklara mensup bu mahallelileri birbirine kenetleyen Harputlu zanaatkâr ve sanat-kârlarıdır. Mevki makam, meslek statüsünü gözetmeksizin herkesi aynı haz çemberi içerisinde toplayan ve farklı din ehli kimselere dinler üstü ortak bir ibadeti yaşatan bu zanaat ve sanat-kârların ayırt edici becerileri; edebiyat ve musiki dilini kendi zevklerine özgü kullanmalarıydı.

Sanatın kişiyi dünya uğraşlarından arındırdığı esiklik hâlidir bu.

Harputlunun esrik hâli, musiki ve edebiyat derecesinin yüksekliğindendir. Mesela Türk sanat musikisinde karşılığı olan Harput'a mahsus muhalif ve nevrüz makamları ile Fuzûlî'nin gazellerinden bir kısmı bestelenmiş, kürsübaşı sohbetlerinde icra edilmiştir. Yine Bâki, Nabi, Osman Nevres gibi nice Divan şairlerinin şiirlerine asla derekeye düşmeyen nazireler yazılmıştır. Harputlu Hacı Hayri Bey'in "Olaydı" redifli gazeli bunlardan biridir. Ayrıca güftesi de bestesi de Harputlulara ait mef'ûlü, mefâilü, faûlün vezninin mef'ûlü, faûlün kısa ilavesiyle yazılıp söylenen müstezatlar da meclisi şevke getirenlerin dilindeydi. Kısaca, o yıllar gençlerde aranan en geçerli meziyet, hayatı duaya eviren sanatlardan herhangi birinde yetenekli olmaktı.

Zaman, bazı değerleri, kimi becerileri, şimdiye eşlik edemeyen alışkanlıkları çürütüp toprağa gömdüğü gibi şehirleri de gömüyor.

Harput'un mevcut dayanaklarının eskiiyip eksilmesine, göçü mecburlaştıran otorite baskısına tahammülsüzlüğü artan Harputlu, 1834'te önlerine bir kilim gibi serili yeşile, aşağıya, "Mezre"ye³ doğru sanki hiç dönmeyecekmiş gibi bir niyetle âdeta yuvarlanıverir.

Zira bu yuvarlanışta hafıza notlarını yarına aktaracak teneke saksılar, pencere denizlikleri, kapılar, tuğlalar, köşe taşları sökülüp götürülenler arasındadır.

Tabii muhabbeti perçinleyen kültür/sanat faaliyetleri de.

Yeni yerleşim yerinde yine kürsübaşı meşikleri, şiir dinletileri sürdürülür. Günlük ve haftalık gazeteler çıkarılır. Zamanla musiki konservatuarı kurulur, heykeltıraş ve resim atölyeleri açılır. Dokumacılar, oymacılar, sarraflar kendi cemiyetlerini oluşturur. Onlarca edebiyatçımız şiir, hikâye ve romanıyla, köşe yazarlarımız makalesiyle, fıkrasıyla ulusal ölçekte kalem mücadelesine girer. Ödüller alır.

Yazık ki onca hevese rağmen genç yeteneklerimizi geleceğe taşıyacak, şehrimizin sanat eğilimini ötelere yansıtacak, güzel Türkçemize hizmet edecek uzun soluklu bir sanat/edebiyat dergisi çıkarılamaz. Hemşehrilerimizin adından sık sık söz açtığı *Yeni Fırat* ise ancak 36 sayı yayımlanır.

*"Karşıtıyla yüklüdür her şey
Mutlak çözümlerden vazgeç
Tartışılmaz mükemmellikler
Ne gizli kusurlarla gelir"*

3. "Mezre", 1867'de Mamuret'ül-Aziz olarak isimlendirilir. Halk kısaltarak "Elaziz", der. 1937'de ise Elaziz, Elazığ'a evrilir.

Bir kış akşamıydı. Üç arkadaş, yayın hayatına katabileceğimiz sanat/edebiyat dergisinin iğne iplik hayalini kurduk. Kurduğumuz hayali gerçekleştireceğimize inandık. Bu inançla sabahladık. Lakin çaldığımız ilk kapı, bize vergi, matbaa, bilgisayar, mekân, mekân giderleri ve posta maliyetinin barikatını aşamayacağımızı gösterdi.

Olacak ya! Acz içindeki süklüm püklüm hâlimizi kabullenmeye hazırlanırken bir karşılaşma, yayımlayacağımız derginin hamiliğini İzzetpaşa Vakfı'na üstlendirdi.

Hamimiz İzzetpaşa Vakfı, adını İzzet Paşa Camii'nden, cami de Harput Valisi Ahmet İzzet Paşa'dan almış. 1866'da Ahmet İzzet Paşa tarafından 600 metrekaare büyüklüğünde arsa üzerine inşa edilen İzzet Paşa Camii, kerpiç hâliyle zamana bir asır direnebilmiş. 1966'da tavanı çökmüş. Aynı yıl hayırseverler tarafından cami derneği kurulmuş. Dernek, bir yıl sonra projesinde o günkü imkânları da değerlendirerek yeni İzzet Paşa Camii inşaatının temelini atmış.

1972'de tekrar ibadete açılmış İzzet Paşa Cami.

Elbette kaynaklar statik kalacak değil ya; camimizin 600 metrekaare alanı 4895 metrekaareye ulaştırılmış. Avlusu altına 120 adet dükkân, gasilhane, abdesthane, tuvalet, sıhhi banyo, çay ocağı, aşevi, taziyeevi, kütüphane, iki katlı kapalı garaj ve bir oto yıkama konuşlandırılmış. Ve 1975 yılında İzzetpaşa Camii Derneği mal varlığını kurulan İzzet Paşa Vakfı'na devrederek kendisini feshetmiş.

İşte, kültür sanat dergisi *Bizim Külliye*'nin sahibi bu vakıf.

Ölüm Selası

Dergimizin ilk yönetim yeri, pencereleri doğrudan İzzetpaşa Camii'ne bakan Türk Edebiyatı Vakfı Elazığ Şubesi idi. Dergiciliği orada, müezzinin okuduğu ölüm selaları eşliğinde öğrendik. Elazığlı, hangi muhitten olursa olsun mevtasının selasını illa ki merkez camiinde okutacak. Bir kısım ilçeler, köyler, dertlerimize kulak tıkayan il dışındaki hemşehrilerimiz de dâhil buna.

Türk Edebiyatı Vakfı Şubesi'nde altı ay kaldık. İkinci yönetim yerimiz İzzetpaşa Vakfı ek binasının dördüncü katı. Ek binanın İzzetpaşa Camii'ne mesafesi on metreyi geçmezdi. Üstümüz çatı, alt katlar boş... Karlı karalı günlerde endam aynası gibi etrafını kuşattığımız elektrikli ısıtma aracı yetersizdi. O dördüncü katta, iç titremeleriyle edebiyat sohbetlerine ara girer, ikinci vaktine kadar hüseyini makamıyla okunan dokunaklı selalar dinlerdik.

Vakıf başkanımıza başka yer için ricada bulunduk, üçüncü kata indirtti bizi. Bir yıl sonra, yeni kiracıya sunulan tercihle yine dördüncü kata döndük.

Doğu-batı cepheli üst dairemizde kışlar soğuktu ama sıcak yazlar geçirdik. Bilahare dört katlı ek binamız yanı başımızdaki özel hastaneye bütünüyle kiraya verilince, selalar eşliğinde İzzetpaşa Camii'nin arka yüzüne düşen Şehit Binbaşı Hasan Sabri Sokağı'na taşındık.

*“Sen sen ol korkma karanlıktan
Dik ışık çekirdeklerini
Çünkü en berrak sular bile
En yağlı çamurlarla gelir”*

Şehit Binbaşı Hasan Sabri Sokağı'ndaki mekânımızın cümle kapısı ve pencereleri direkt İzzetpaşa Camii'ne bakıyordu. Morga da yaklaşmıştık. Arada altı, bilemedin yedi adım vardı. Fakat dergimiz üslubunu orada buldu. Edebiyatın en diri, görkemli hazzını orada aldık. Taşra dergilerine kulaklarını tıkayan edebiyatçıların ilgisini orada çektik. Bizi arayanlarla orada buluştuk. Hazırladığımız dosyalar rağbetleydi. Türkiye Yazarlar Birliği'nce yılın dergisi seçildik.

Özel hastanenin kapanmasıyla tekrar İzzetpaşa Vakfı Ek Binası'nın dördüncü katına taşındık. 36. sayımızla yerleşmiştik Şehit Binbaşı Hasan Sabri Sokağı'ndaki yazıhanemize. 55. sayımızda ayrıldık. Ayrıldığımızda günlerden cuma idi. İçlerinden biri tanıdık olmak üzere dört musalla taşına dört tabut konulmuştu.

Nasıl da kalmış aklımda?

On iki yıl oldu. Taşınma yok. Artık adresimizi tarif ederken “İzzetpaşa Vakfı taziyeevi üstü dördüncü kat” deme sabitliğine sahibiz.

Dergimizin monografisini yazdığım da unuttuğum o ses ölüm selasıydı. Oysa ablamın, sessiz iniltisiz ölmeyi arzulayan annemin, ağabeyimin, hayırlı ölüm temennisini eksiltmeyen babamın, küçük kız kardeşimin selası da İzzetpaşa Camii'nde verilmişti. O mekânlarda için için gözyaşlarıyla dinlemiştim o selaları. Yalnızca yakınlarımın selalarını mı? Bir daha dertleşemeyeceğimiz vakfımızın üyesi, dergimizin kurucularından Dr. Ali Öztürk'ün de karşılaşmadığımızdan hatırını sormayı ihmal ettiğim nice dostların da... Çoğu erken ölümdü. “Ey öncekilerin ve sonrakilerin Efendisi salat-u selam senin üzerine olsun!” “Hamd âlemlerin Rabbi olan Allah içindir!”

Şundan kesinlikle eminim ki hiçbir şehrin selası beni bu şehrin selası kadar derinliğine sarmalayamaz. Lakin hâlâ şaşarım *Sılası Türkçe*'de bunları anlatmadığıma... *Benden Önce Bir Başkası*'nda “Şu sözler Tanpınar'ın” diyor Nurdan Gürbilek: “Eğer maziye çok seviyorsam; ona, o güzel, büyük, muhteşem günlere bağlı isem, emin ol ki bu, ölümlerin de bu toprakta ve hayatımızda bir söz hakkı olduğunu düşündüğüm içindir.”⁴

İzzetpaşa Camii etrafında 21. yılımız doldu.

Bizim Külliye dergisinin yayımını 1999'da ahiret duygusunu merkeze alan ölüm selalarıyla başlatmıştık. En sert tartışmalarımızı ölüm selaları yumuşattı. Umursamazlıktan, dedikodudan kırılmaya yüz tutmuş gönüllerimizi bu selalar onardı. Kalemine gösterilen saygıdan şımaran edebiyatçımızı, cimriliği kalınlaşmış dergi mensubunu ölüm selaları inceltti. Sesimize ayar vermeyi, susmayı, bir başkasını huşuyla dinlemeyi; ölüm de dâhil her şeyin hayırlısını temenni etmeyi ölüm selaları öğretti. Toprakla hısımlık akraba olacağımızı ölüm selaları hatırlattı.

Ancak yönümüzü belirleyen ezanlardı.

Yaşadığımız vakti kıymetlendirmeye çağıran ezanlar oldu.

“Nasıl doğmakla başlarsa ölüm

Ölmekle başlar öyle hayat

Bil ki dünyayı sarsan sızramalar

Birlikmiş şuurlarla gelir”■

4. Nurdan Gürbilek, *Benden Önce Bir Başkası*, Metis Yay., s. 104.

ÖNERİ VE ELEŞTİRİLER

Yazarlık atölyesi, şehrimiz için çok güzel bir proje. Hem perdenin ardında kalmış şairleri, şiiirleri gün yüzüne çıkarmaya yardımcı oldu hem de bu konuyla ilgisi olan fakat cesaret bulamayan katılımcılara bir cesaret oldu. Bu programdan memnunum; hocalarımızın samimiyeti, ilgisi ve bilgisi beni buraya daha çok bağladı. Edebiyata olan ilgimiz burada daha çok çoğaldı. Hocalarımıza emeği geçen herkese çok teşekkür ederim.

AYBÜKE YEŞİL KAYA

Bu kursta daha sık yazım ve noktalama eğitimine yer verilmesini isterim. Bize katkı sağlayacağını düşünüyorum. Yazarlık atölyesi eğitimini daha derin bir şekilde almak isterim.

AYGÜN AYTEKİN

Edebiyat atölyesi içimde ukde olarak büyüttüğüm hayalimin şu anki yansıması ile gerçeğin ta kendisi... Beklentim; edebiyat atölyesinin şehrimde olmasıydı. Zaten katılımcı kursiyer sayısı bunu yansıtıyor. Anlatım, aktarım ve üslup muazzamlığı... Bir ders saati daha isterdim. Doyamadım. Teşekkürler.

AYŞE DEMİRBAĞ

Ders yapılan mekânın yetersiz oluşu, başarıyı etkiliyor. Sınıflarda ışıklandırma yetersiz. Ders malzemeleri yetersiz.

AHMET AYIKPEHLİVAN

Hikâye ve roman okuyup yazmayı istiyordum ama nereden başlayacağımı bilmiyordum. Edebiyat atölyesindeki teorik bilgilerin işimize yarayacağına inanıyorum. Fikir dünyamıza zenginlik kattığı için teşekkür ederim.

BEDRİ İŞILDAK

ÖNERİ VE ELEŞTİRİLER

Yazarlık atölyesi bir okur olarak beni, afişini gördüğüm andan itibaren mutlu etmeye yetti. Edebiyat ve sanat hakkında uzun sohbetlerin edildiği bu ortamda bulunmaktan büyük keyif aldım. Hocalarımın bilgilerinden çokça istifade ettim. Yazmak cesaretini kazandırdığı için teşekkür ederim.

BÜŞRA ÇOLAK

Bir yazara kılavuz oluşturmak için gerekli parçaların özenli bir şekilde hocalar tarafından verildiği bu atölye, hem yazma çalışmalarım hem de gelecekte devam ettirmeyi planladığım yazı faaliyetlerime bir ışık oldu. Bu atölyenin gerçekleştirilmesinde emeği geçen herkese müteşekkirim. İleriki yıllarda gerçekleştirilebilecek bu tarz atölyelerin süre ve kapsam olarak daha yoğun ve uygulamalı bir şekilde hazırlanması, yazar adaylarının bu faaliyete karşı ilgisini artıracaktır. Mesela klasik kabul edilen eserlerin eğitmenler eşliğinde detaylı tahlililerinin yapıldığı okuma grupları oluşturulabilir.

BÜŞRA ÖZGAT

Evet, beklentilerime karşılık buldum. Yazarlık atölyesi haftada iki gün olmalı ilk gün hocalarımızın anlatımı ikinci gün sadece biz öğrencilerin öykü veya hikâyelerimizin hocalarımız tarafından değerlendirilip yanlışlarımız ve eksikliklerimizin belirlenmesi yapılmalıdır.

ÇİĞDEM ÖZGEN

Öncelikle bu atölyenin kurulmasında fikir beyan eden ve bu kapsamda emek veren hocalarımıza teşekkür ediyorum. Atölye kapsamında hocalarımızın, bizlerin yaşam biçimlerinde güzel ve teşvik edici etki yaratan hoş sohbetleri ve yol gösterici tutumlarından memnunum. Bu atölye ruhumu tatmin etme bakımından beklentimi karşıladı. Sadece küçük bir önerim şiir ve roman dersleri birbiriyle çakışmasaydı. Ayrıca imla derslerini belirli bir plan çerçevesinde alabilsek yeni hâsılı bu kapsamdaki tüm derslerden yararlanma olanağına sahip olmak isterdim. Çünkü anlamlı bir amaç çerçevesinde oluşturulmuş bu kursun tüm olanaklarından faydalanmak isterim. Mesela haftada bir değil iki gün olabilirdi.

ÇAĞLA SÜT

ÖNERİ VE ELEŞTİRİLER

Bana faydası olacak birçok konu hakkında bilgi sahibi oldum. Bu kurs bana bir kitabı okumadan önce o kitabın yazarının hayat hikâyesini okumama yöneltti. Yazmak istediklerimi ve aklımdan geçenleri küçük notlar şeklinde olsa da kâğıda dökmek gerektiğine yardımcı oldu. Taner hocamıza son iki haftadır bizlere getirdiği hikâye – öykülerin konu içerikleri ile alakalı karşılıklı konuşup tartışma imkânı sağladı. Kursu dair tespit ettiğim eksiklik; kursun dönüşümlü yapılmasıdır. Kurs devam etsin. Zaman kısa.

DİLEK KIZILBOĞA

Güne bakan
misali yüzünü
güneşe döner-
cesine önüme
çıkan bir atölye
idi. Fazlaca
istifade ettim.
Emeği geçen-
lere sonsuz
teşekkürler.

KÜBRA FIRAT

Yazarlık eğitimi alacağım için mutluluk duydum. Taner hocanın bana katkısı olduğunu düşünüyorum. Senelerdir yazıyorum ve küçük yaştan beri okuyorum. Bu eğitimde yazıma daha çok yazı katmak istedim ama önce izledim. O sebeple öykülerimi yazmakta ve vermekte tereddüt duydum. Bu yüzden enerjim düşürülür ya da farklı sebeplerden kaynaklı yazılarımı da vermedim. Belki yanlış algılanacağım lakin bugün İrfan hocanın dersine girmeyip Nazım hoca daha verimli olur diye şiir dersine girdim ve efsane bir anlatımla karşılaştım. Emeği geçen herkese tekrar teşekkür ederim.

HAVVA KARADAĞ

ÖNERİ VE ELEŞTİRİLER

Nazım hocamızın ders esnasında deneme/şair hakkında verdiği ufak tüyolar ile yazdığımız yazıların derinliğini ve sağlamlığı artıyor. Sınıf içinde bulunun yazar/şair adayı arkadaşlarımızın karaladığı yazılar üzerinden yaptığımız iyi veya kötü eleştiriler, hem kendimizin hem de ders arkadaşlarımızın deneme/şair üzerinde daha güçlü olmasını sağlıyor diye düşünüyorum.

İBRAHİM AKBULUT

Evet, hemen hemen karşılık bulabildim. Verilen eğitimden konu işleyişinden memnunum. Öneri olarak bazı önemli yazarları ve eserlerini daha derin incelemek güzel olurdu, diye düşünüyorum ki ara ara az da olsa yapıyoruz, sıkıntı yok.

MELİH ARDA DEMİRTAŞ

Süresi daha uzun olabilirdi. Her ders sonu etkinlik yapılabilir. Yazı yazmayı özendirecek etkinlikler, oyunlar, yazma etkinlikleri yapılabilir.

OYA ORHAN

Atölye çalışmasına istekli ama bir o kadar da ön yargılı geldim. Bu ön yargılardan dolayı bu kadar kültürlü, kendini geliştirmiş ve geliştirmeye de devam eden bir kitle beklemiyordum. Hem hocalar hem de diğer katılımcı arkadaşların bilgileri ve deneyimleri bana çok şey kattı. Belki bir roman, hikâye yazacak kadar iyi değilim ama okuduğum kitaplar artık daha anlamlı geliyor, okumakla kalmayıp yaşıyor beni... Önerim ise, iletişimin çoğaltılması katılımcıların bilgi, görüş ve düşüncelerini birbirleriyle paylaşabilmesidir.

ÖZLEM ÇAKAR

Yazdıklarımı ders esnasında hoclarımızla değerlendirebilmek istiyorum.

SALİME KEKLİK

ÖNERİ VE ELEŞTİRİLER

Edebiyat atölyesine başlamadan evvel derslerin teorik bilgiler çerçevesinde işleneceğini sanırken derslerin başlamasıyla birlikte bu duruma ek olarak hocalarımızın bizlere farklı bir perspektif sunması dış dünyadan bağımsız yalnızca onda kalmamızı sağlaması ziyadesiyle memnun edici. Kayıt olurken her üç alanı seçmemize rağmen derslerin aynı saatte yapılıyor olması bu duruma engel oldu. Naçizane önerim ders saatlerinin bu durum göz önüne alınarak düzenlenmesi. Şehrime ve bizlere bu imkânı tanıdıklarından ötürü emeği geçen herkese teşekkür ederim.

SİDİKA AYBALA YEŞİLKAYA

Süre daha uzun olabilirdi. Her ders önemli, derslerin sonunda verimli etkinlikler olabilirse daha güzel olurdu. Bu gibi etkinliklerin devamını dilerim.

SUNA TAN

Yazarlık atölyesi; Elâzığ'da ilki gerçekleşen bir güzel oluşum. İlkine katıldığımız bu oluşumun devamlılığının olması dileğiyle.

ŞEYDA KAZEZ

Öncelikle böyle bir edebî çalışma ortamını bize hazırlayan herkese çok teşekkür ederim. Atölye çalışmaları kültürel birikimimizin artması ve edebî çalışmalarımızın güçlenmesini sağladı. Kendi adıma oldukça faydalı bir çalışma olduğunu söyleyebilirim. Ancak bu güzel çalışmaların devamlılığını talep etmek durumundayım. Altı hafta gibi bir süre bizler için yeterli olmadı. Sürenin uzun tutularak daha fazla faydalanmamız için imkân sağlanması bizleri mutlu eder.

SUEL PALA

Atölyeden sesler gelir/ gelmelidir. Ne mutlu kendini o ahengin tınısına bırakabilenlere

TAHA TAYYİB KARAASLAN

ÖNERİ VE ELEŞTİRİLER

Atölyenin ilk günü oldukça kalabalık ve karışıktı. O kadar kişi bir güne sığdırılmamalıydı. Diğer taraftan kamera, çekim vs. rahatsız ediciydi. Şiir–deneme, deneme-hikâye aynı anda verilmeliydi. Ayrı sınıf olmasını sevmedim. Dersin işleyiş şeklini sevmekle birlikte daha akademik buldum. Her hafta bir roman, hikâye ya da şiir verilip onun tahlili yapılacak gibi düşünmüştüm. Böyle bir şey de olsa güzel olurdu. Kısım yapıyor ama daha kapsamlı olabilirdi. Taner hocanın dersinde az da olsa yapabiliydik. Belki iki güne yayılıp bir gün bir saat de olsa şiir- roman-hikâye-deneme, özet tahlili diğer günde mevcut ders işleyişiyle devam edebilirdi. Kursun daha uzun sürmesini isterdim.

TUBA KARABOĞA

Önceden sadece okurduk şimdi... Hem okuyup hem de yazabileceğimiz yazma cesaretini “okur-yazar atölyesi” sayesinde almış bulunmaktayız.

VOLKAN BAKIR

Yazarlık atölyesi dersleri sınırlı olmamalı. Dilediğimiz zaman gelebileceğimiz bir atölye olmalı. Zamanla hocalarımızın onayı ile bizler de ikinci, üçüncü kuşak yazar adaylarına yardımcı olabiliriz. Her üst kuşak bir alt kuşağa yardım edebilmeli böylelikle. Çünkü bu atölye benim ilk göz ağrım ve 6 hafta sonra bırakasım yok.

ZEYNEP KARATEPE

Bu atölye sayesinde yenilendim. İyi bir okur olmaktan, iyi bir yazar olmaya doğru olan yolculuğumda Nazım hocadan fazlasıyla istifade ettim. Kendisinin engin bilgi birikimi ve deneyimleri bizlere yol gösterici oldu. En azından bizlere yazma cesareti kazandırma ve yazılarımıza nesnel ve eleştirel gözle bakıp yazılanları değerlendirme hususunda farkındalık kazandırdı. Sanat birikimi kazanmanın önemi, dil bilinci, eleştirel bakış farklı şair ve eserleri değerlendirme gibi birçok konuda değerli bilgiler edindik. Çok verimli geçen bir bu çalışmaların artmasını ve sürenin uzatılmasını diliyorum, teşekkür ediyorum.

YASEMİN ÇALIŞKAN

Şehrimizde daha önceleri böyle bir faaliyetin yapılmamış olması ve geç kalındığını açıklar nitelikte bir durum gözler önüne serilmiştir. Toplumumuzun edebiyata olan ilgisini fark etmede öncü olan edebiyat atölyesinin edebî anlamda daha birçok faaliyete eşlik edeceğinden hiç kuşku yok. Bize bu anlamda destek ve katkı sağlayan hocalarımıza ve bu imkânı size sunan belediyemize teşekkürlerimi sunuyorum.

ZEYNEP YÜSRA YEŞİL KAYA

ELAZIĞ BELEDİYESİ EDEBİYAT ATÖLYESİ
ŞİİR DİNLETİSİ AFİŞİ

ELAZIĞ BELEDİYESİ EDEBİYAT ATÖLYESİ

Şiir Dinletisi

— BAHAR DÖNEMİ —

Tarih: 14 Mart Pazartesi
Saat: 19.30
Yer: Elazığ Belediyesi
Bünyamin Eroğlu Kültür Merkezi

KATILIMCILAR

AHMET AYIKPEHLİVAN
AYGÜN AYTEKİN
BURAK KARAKİŞ
ELİF UZ (KUÇÜREK ÖYKÜ)
GİRAY YILMAZ
İBRAHİM AKBULUT
MEHMET EMİN TEKTAŞ
MELİH ARDA DEMİRTAŞ
MELTEM ÇAPAR ÇİFTÇİ
OYA ORHAN
SALİME KEKLİK (KUÇÜREK ÖYKÜ)
SELÇUK BAYSAL
SEYDA KAZEZ
TAHA TAYYİB KARAASLAN
VOLKAN BAKIR

Gönül Gönüle

ELAZIĞ'A HİZMET

www.elazig.bel.tr

ELAZIĞ BELEDİYESİ BAŞKAN YARDIMCISI NAZİF BİLGİNOĞLU VE
TÜRKİYE YAZARLAR BİRLİĞİ ELAZIĞ ŞUBESİ BAŞKANI NAZİM PAYAM'IN
ŞİİR DİNLETİSİ PROGRAMI AÇILIŞ KONUŞMALARI

ELAZIĞ BELEDİYESİ EDEBİYAT ATÖLYESİ PLAKET TÖRENİNDEN KARELER

Yunus Emre Vural Elazığ Belediyesi Başkan Yardımcısı Nazif Bilginoglu'dan
Türk Edebiyatına Hizmet Plaketini alırken

Elazığ Belediyesi Edebiyat Atölyesi etkinliklerinden biri de Türk Edebiyatına Elazığ'dan katkıda bulunan edebiyatçılarımıza Türk Edebiyatına Hizmet Plaketi vermek oldu. Edebiyatımıza hizmet plakentinin ilki hikâye dalında eserleri olan Yunus Emre Vural, Günerkan Aydoğmuş ve Necati Kanter'e verildi.

Günerkan Aydoğmuş Elazığ Vali Yardımcısı İsmail Alsancak'tan
Türk Edebiyatına Hizmet Plaketini alırken

Necati Kanter Elazığ Vali Yardımcısı Recep Gündüzden
Türk Edebiyatına Hizmet Plaketini alırken

ELAZIĞ BELEDİYESİ EDEBİYAT ATÖLYESİ SERTİFİKA TÖRENİNDEN KARELER

ELAZIĞ BELEDİYESİ EDEBİYAT ATÖLYESİ SERTİFİKA TÖRENİNDEN KARELER

ELAZIĞ BELEDİYESİ EDEBİYAT ATÖLYESİ SERTİFİKA TÖRENİNDEN KARELER

ELAZIĞ BELEDİYESİ EDEBİYAT ATÖLYESİ SERTİFİKA TÖRENİNDEN KARELER

ELAZIĞ BELEDİYESİ EDEBİYAT ATÖLYESİ SERTİFİKA TÖRENİNDEN KARELER

ELAZIĞ BELEDİYESİ EDEBİYAT ATÖLYESİ SERTİFİKA TÖRENİNDEN KARELER

ELAZIĞ BELEDİYESİ EDEBİYAT ATÖLYESİ SERTİFİKA TÖRENİNDEN KARELER

NEY DİNLETİSİ

ELAZIĞ BELEDİYESİ EDEBİYAT ATÖLYESİ FİNALİ

ELAZIĞ
BELEDİYESİ

“BİZİM AKİF” TİYATRO OYUNU

“BİZİM AKİF” TİYATRO OYUNUNA SANATSEVERLERDEN YOĞUN İLGİ

Elazığ Belediyesi tarafından ücretsiz olarak sahnelenen “Bizim Akif” adlı müzikal tiyatro oyunu sanatseverlerle buluştu. Yazarlığını ve yönetmenliğini Hasan Özaşlamacı’nın yaptığı; Cem Kurtoğlu, Seza Kırgız, Emre Uluocak, Nagihan Yıldız ve Barış Demirtürk’ün oynadığı oyun izleyiciden büyük beğeni aldı.

Elazığ Belediyesi Bünyamin Eroğlu Kültür ve Kongre Merkezi’nde pandemi kurallarına uygun olarak gerçekleştirilen “Bizim Akif” adlı müzikal tiyatro oyununa çok sayıda vatandaş katıldı.

Bir inanç ve dava adamı olan Mehmet Akif Ersoy’un, Kurtuluş Savaşı’ndaki milli mücadele ruhunu dizelere döktüğü İstiklal Marşı’mızın Kabulü’nün 101. yıl dönümü ve Mehmet Akif Ersoy’u Anma Günü dolayısıyla oynanan tek perdelik oyun izleyiciden tam not aldı.

Türk milletine örnek olan milli şairimiz Mehmet Akif Ersoy’un ve İstiklal Marşı’nın genç nesillere tanıtılması noktasında tiyatro, sinema ve diğer kültür sanat etkinliklerinin daha etkili olduğunu vurgulayan vatandaşlar, bu tür faaliyetlerin önemli olduğunu söyleyerek bu konuya önem veren ve öncülük eden Elazığ Belediye Başkanı Şahin Şerifoğulları ve belediye çalışanlarına teşekkür ettiler.

“BİZİM AKİF” TİYATRO OYUNUNDAN KARELER

“BİZİM AKİF” TİYATRO OYUNUNDAN KARELER

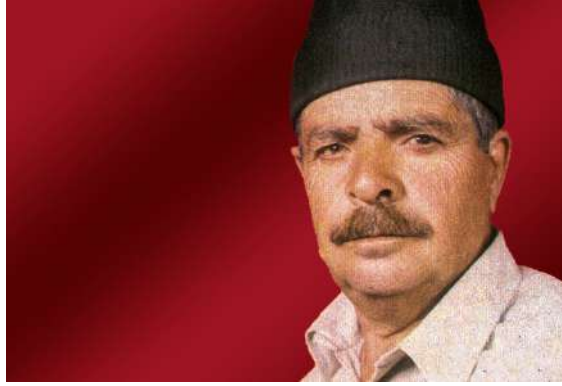
“BİZİM AKİF” TİYATRO OYUNUNDAN KARELER

ELAZIĞ
BELEDİYESİ

ABBAS BAKIR'I ANMA PROGRAMI

ELAZIĞ MAHALLİ MÜZİĞİNİN ÜSTADİ ABBAS BAKIR ANILDI

Elazığ mahalli müziğinin usta ismi Abbas Bakır, Elazığ Belediyesi ve Çaydaçıra Musiki Derneği ile ortaklaşa düzenlenen programla anıldı.

Elazığ Belediyesi Bünyamin Eroğlu Kültür ve Kongre Merkezi'nde gerçekleştirilen anma programına; Elazığ Belediye Başkan Yardımcısı Nazif Bilginoğlu, Bingöl İl Kültür ve Turizm Müdürü Selahattin Yazar, Elazığ Şoförler Odası Başkanı Şevket Toraman, Elazığ Esnaf Odaları Birliği Başkanı Cemil Erdem, Çaydaçıra Musiki Derneği'nin üyeleri, Abbas Bakır'ın ailesi ve sevenleri katıldı.

Programda, Elazığ ve Harput müziğine yıllarca gönül vermiş musikinin çınarı Abbas Bakır'ı daha yakından tanıtan panel ve sinevizyon gösterimi yer aldı.

Çaydaçıra Musiki Derneği Başkanı Hüseyin Karlıdağ'ın oturum başkanlığını yaptığı panele Erdal Yalçın ve Celal Orhan konuşmacı olarak katıldı.

Panel sonrası konuşma yapan Elazığ Belediye Başkan Yardımcısı Nazif Bilginoğlu, "İnsanımızın sosyal ihtiyaçlarına çare olacak projeler yapmak bizim için çok önemli. Başkanımız bu konularda çok hassas siz de bu hassasiyeti görüyorsunuz. Elazığ'ımızda kültür, sanat, edebiyat, gençlik ve spor adına çok önemli projeler yapmakla birlikte bu tür etkinlikleri siz değerli insanlarımızın istifadesine sunmak bizler için çok değerli. Bu kültürün içerisinde yoğrulmuş, bu sanata hizmet etmiş insanlarımızı gelecek nesillerimize aktarabilmek adına bu tür programları düzenliyoruz." dedi.

Çaydaçıra Musiki Derneği Başkanı Hüseyin Karlıdağ da, "Sayın Belediye Başkanımıza Elazığ musikisine ve kültürüne sahip çıktığı için çok teşekkür ederim. Bu ağır bir yükü. Belediyemizin desteği olmasaydı Çaydaçıra Musiki Derneği olarak bu programı tek başımıza yapma şansımız yoktu. Herkesin destek ve katkıları ile daha nice büyüklerimizi anacağız. Programda emeği geçen herkese çok teşekkür ederim." ifadelerini kullandı.

Konuşmaların ardından ise Hüseyin Karlıdağ yönetimindeki Çaydaçıra Musiki Derneği tarafından Abbas Bakır'ın gönüllerde yer edinmiş eserleri seslendirildi.

ABBAS BAKIR'I ANMA PROGRAMINDAN KARELER

ABBAS BAKIR'I ANMA PROGRAMINDAN KARELER

ABBAS BAKIR'I ANMA PROGRAMINDAN KARELER

Biriz Beraberiz Birlikteyiz

RAMAZAN ETKİNLİKLERİ

ABDURRAHMAN ÖNÜL
2 NİSAN CUMARTESİ
21.30

UĞUR IŞILAK
3 NİSAN PAZAR
21.30

RAFADAN TAYFA
ÇOCUK TİYATROSU
4 NİSAN PAZARTESİ
21.00

CENGİZ ÖZKAN
5 NİSAN SALI
21.30

NURULLAH GENÇ
6 NİSAN ÇARŞAMBA
21.30

HALİS AYDEMİR
7 NİSAN PERŞEMBE
21.30

SÜFİ MEHTER
8 NİSAN CUMA
21.30

MUSTAFA CİHAH
9 NİSAN CUMARTESİ
21.30

HARPUT İLAHİ GRUBU
10 NİSAN PAZAR
21.30

AŞK-I HAK TİYATRO
11 NİSAN PAZARTESİ
21.30

HAYATİ İNANÇ
12 NİSAN SALI
21.30

EMRAH GÜNEŞ
13 NİSAN ÇARŞAMBA
21.30

MUHSİN KARA
14 NİSAN PERŞEMBE
21.30

MURAT BELET
15 NİSAN CUMA
21.30

ESAT KABAKLI
16 NİSAN CUMARTESİ
21.30

ELAZIĞ BELEDİYESİ MÜSİKİ
17 NİSAN PAZAR
21.30

RESUL AYDEMİR
18 NİSAN PAZARTESİ
21.30

TURGUT KIRIL
19 NİSAN SALI
21.30

AHMET ŞİMSİRGİL
20 NİSAN ÇARŞAMBA
21.30

AHMET BULUT
21 NİSAN PERŞEMBE
21.30

GRUP DERGAH
22 NİSAN CUMA
21.30

HACIVAT KARAGÖZ GÖSTERİSİ
ELAZIĞ BELEDİYESİ
GENÇLİK KORUSU
23 NİSAN CUMARTESİ
21.00

HACIVAT KARAGÖZ GÖSTERİSİ
İBRAHİM SADRİ
24 NİSAN PAZAR
21.30

HASAN DURSUN
25 NİSAN PAZARTESİ
21.30

ORHAN HAKALMAZ
26 NİSAN SALI
21.30

HAFIZ HABİP DEVECİ
ELAZIĞ BELEDİYESİ MÜSİKİ
27 NİSAN ÇARŞAMBA
21.30

HARPUT İLAHİ GRUBU
28 NİSAN PERŞEMBE
21.30

MESUT KURTİS
30 NİSAN CUMARTESİ
21.30

Tüm
Halkımız
Davetlidir

ŞAHİN
Serifoğulları
— ELAZIĞ BELEDİYE BAŞKANI —

A.TEVFİK OZAN FUAR VE KONGRE MERKEZİ

KÜLTÜR PARK KARŞISINDA

www.elazig.bel.tr

Instagram Facebook Twitter /elazigbelediyesi

ELAZIĞ FUAR VE KONGRE MERKEZİ

hizmetinizde

SÖZ
VERDİĞİMİZ
GİBİ

ŞAHİN
ŞERİFOĞULLARI
— ELAZIĞ BELEDİYE BAŞKANI —

Şahin Şerifoğulları